



Vytautas Radžvilas: Laisvės partija sugebėjo sulaužyti formaliai daug stipresnę TS-LKD

Penkiasdešimt metų okupacijos laikotarpis gali pasirodyti beveik Lietuvos klestėjimo aukso amžius. Visiškas aiškumas: ideologijos triumfas...

Vytauto Sinicos interviu pagrindinė mintis – pagaliau prieitas visiško aiškumo taškas. Valdančioji Lietuvos partija – Laisvės partija.

Pirmoji per tris dešimtmečius sugebėjusi ideologiškai išsigryninti partija, dėl tos priežasties įstengusi politiškai sulaužyti formaliai daug stipresnę TS-LKD ir primesti jai savo vertybines ir programines nuostatas. Šiais rinkimais prasidėjo visiškai naujas Lietuvos politinio gyvenimo ir raidos tarpsnis. Vėl atėjo idėjinės politikos metas.

Skaičiuojant tik buhalteriskai, TS-LKD yra didžiausia ir svarbiausia valdančioji partija. Tačiau tokia buhalterija, kai aritmetiškai skaičiuojamos rinkimuose gautas Seimo kėdes, būna prasminga tik ramiais rutiniškos politikos laikais. Ji neužčiuopia gelminių politinės tikrovės pokyčių ir slinkčių, būtent kad pusšimtis TS-LKD vietų po 2008 m. rinkimų ir maždaug tiek pat vietų po 2020 m. rinkimų – visiškai skirtingos daugumos.

Pirmą kartą ta dauguma buvo politinė, dabar – tik aritmetinė. **Politinę iniciatyvą perėmė Lietuvos išnykimo siekiančia, bet aiškia ir atvirai skelbiama ideologija nuosekliai ir tvirtai besivadovaujanti Laisvės partija.** Ką ji žada Lietuvai – dalykiškai ir tiksliai pasakyta V. Sinicos interviu.

Apmąščius ir suvokus, kas planuojama ir ketinama padaryti su tauta ir valstybe, penkiasdešimt metų okupacijos laikotarpis gali pasirodyti beveik Lietuvos klestėjimo aukso amžius. Įdomu tik viena: kokia dalis ir kaip ilgai TS-LKD narių ir šalininkų ir toliau apsimetinės, kad nesupranta, kas vyksta ir kas laukia Lietuvos Laisvės partijos rankose?

NS pozicija

DĖL NAUJOSIOS VYRIAUSYBĖS IR LIETUVOS VALSTYBĖS ATEITIES

POLITINĖS PARTIJOS NACIONALINIS SUSIVIENIJIMAS PAREIŠKIMAS

2020 m. gruodžio 1 d.

2020 m. Lietuvos Respublikos Seimo rinkimai atvėrė kelią į valdžią Tėvynės Sąjungos-Lietuvos krikščionių demokratų, Lietuvos liberalų sąjūdžio ir Laisvės partijų koalicijai. Šios trys partijos pradėjo naujos Vyriausybės formavimą. **Lietuvos valstiečių ir žaliųjų vedama koalicija rinkimus pralaimėjo, nes visą savo valdymo laikotarpį nesiryžo iš esmės keisti konservatorių ir liberalų po 2008 m. rinkimų įtvirtintos neoliberalios ekonominės ir socialinės politikos.** 2016 m. laimėjusios rinkimus partijos nesugebėjo atsisakyti „globalios Lietuvos“ vizija grindžiamos 2012 m. Valstybės pažangos strategijos „Lietuvos pažangos strategija „Lietuva 2030“, kuri yra radikaliausias Lietuvos istorijoje šalies totalinio perkūrimo projektas.

1. **Nebuvo imtasi realių veiksmų stabdyti globalių galios centrų** ir jiems Lietuvoje tarnaujančių neoliberalių ir neokomunistinių visuomeninių ir politinių jėgų vykdomą visuomenės tautinės ir valstybinės jausenos ir savimonės, istorinės ir Laisvės kovų atminties ir prigimtinės šeimos griovimą.

2. **Nemėginta stabdyti visose viešojo gyvenimo srityse stiprėjančių antidemokratiškas ir totalitarinių tendencijų.** Nebuvo užkirstas kelias masinei antitautinės ir antivalstybinės propagandos sklaidai, ideologinės cenzūros, diskriminavimo ir persekiojimo už „neteisingas“ pažiūras apraiškoms.

3. Valdantieji neįsiklausė į pagrįstus reikalavimus **gražinti visuomenei faktiškai privatizuotą Nacionalinį transliuotoją** ir netrukdyti jo paversti ne tik globalistinės ideologijos ir antilietuviškos ardomosios propagandos, bet ir jų pačių beatodairiško puolimo ir šmeižimo įrankiu.

Nors įvykę Seimo rinkimai formaliai atitiko procedūrinės demokratijos normas, bet dalyvavimo juose sąlygos ir jų organizavimo tvarka galutinai atskleidė Lietuvos politinės ir partinės sistemos ydingumą. Demokratiškas rinkimų kultūra Lietuvoje smuko, neužtikrinus realios rinkimuose dalyvavusių politinių jėgų konkurencijos, kuri yra būtina laisvų, konkurencinių ir sąžiningų rinkimų sąlyga.

1. Iš mokesčių mokėtojų pinigų išlaikomos nomenklatūrinės globalistinės-sisteminės partijos turėjo išskirtines sąlygas rinkimų kampanijoje prieš mažesnes, tautos ir valstybės interesus ginančias politines jėgas.

2. **Rinkimai vyko informacinės blokados** ir faktinės „neteisingų“ pažiūrų ideologinės ir politinės cenzūros sąlygomis. Vietoje visaverčių rinkimų dalyvių politinių debatų organizuoti iš anksto surežisuotos ir viešosios nuomonės formuotojų (influencerių) griežtai kontroliuojamos „politinių diskusijų“ parodijos (ydingos „sociologinės demokratijos“ praktikos).

3. Svarbų vaidmenį išskaidant ir išblaškant esminių permainų Lietuvoje siekiančių rinkėjų balsus suvaidino Kartų solidarumo-Santalkos Lietuvai, Krikščionių sąjungos ir Lietuvos centro-tautininkų **partijų vadovai, kurie, iš savanaudiškų paskatų klaidindami ir apgaudinėdami savo partijų narius** ir rėmėjus, paverė jų vadovaujamas organizacijas tariamą antisistemiškumą imituojančiomis ir nomenklatūrinio-oligarchinio režimo tikslams tarnaujančiomis partijomis, skirtomis tik piliečių nepasitenkinimo garui išleisti.

2020 m. Seimo rinkimai atspindėjo vykstantį Lietuvos politinės raidos lūžį. Pirmą kartą per atkurtosios Nepriklausomybės laikotarpį į politinę areną iškilo radikalai ideologizuota politinė organizacija. Valdančiosios koalicijos nare tapo **Laisvės partija – ideologiškai išsigyrinusi atvirai totalitarinė neokomunistinė partija**. Ši partija – Lietuvą sovietinės okupacijos laikotarpiu administravusios LKP tiesioginė ideologinė įpėdinė ir nuosekli jos idėjų ir vykdytos politinės programos paveldėtoja ir tęsėja. Laisvės partijai būdingas ideologinis ir politinis nuoseklumas leidžia jai primesti savo politinę valią ir programines nuostatas koalicijos partnerėms, pirmausia – didžiausią frakciją Seime turinčiai, tačiau ideologiškai margai ir politiškai amorfiškai ir bevalei TS-LKD partijai. Pasinaudodama savo ideologiniu pranašumu Laisvės partija yra užsibrėžusi ir atvirai deklaravusi siekį primesti koalicijos partnerėms formuojamos vyriausybės programą ir politiką grindžiančias ideologines nuostatas ir lemti tolesnės šalies politinės raidos kryptį. **Patvirtinus naująją Vyriausybę bus dar nuosekliau ir drastiškiau įgyvendinama neokomunistinė ideologija grindžiama „Lietuvos pažangos strategija „Lietuva 2030“**, kurios galutinis tikslas yra sunaikinti lietuvių tautą ir Lietuvos valstybę. Iš esmės bus tęsiama sovietinių okupantų svajota įgyvendinti „Lietuvos be lietuvių“ programa.

Iš naujos koalicijos sutarties ir pirmųjų naujos kadencijos Seimo sprendimų aiškėja šie formuojamos Vyriausybės politiniai siekliai:

- **visiškai įtvirtinti „politinio korektiškumo“ vardu** dangstomą totalinę viešojo ir privataus piliečių gyvenimo ideologinę ir politinę kontrolę; išplečiant propagandinio indoktrinavimo neokomunistine ideologija masą, griežtinti mąstymo, sąžinės ir pažiūrų „pilietinę“ kontrolę bei cenzūrą, įstatymiškai įtvirtinti administracinę ir teisinę persekiojimą už kitamintystę dangstant jį kova su tariamąja „neapykantos kalba“; įteisinti kaip normą jau dabar egzistuojančias nebaudžiamojo pobūdžio (mobingas, viešos patyčios, atleidinėjimas iš darbo pramanytomis dingstimis) susidorojimo su „neteisingai mąstančiais“ asmenimis praktikas;
- galutinai **nukirsti Lietuvos dvasines ir istorines šaknis** ir sugriauti jos krikščioniškąjį civilizacinį tapatumą; krikščionybė bus dar nuosekliau stumiama ne tik iš viešojo gyvenimo, bet ir varžomos privataus ugdymo pagal krikščioniškojo tikėjimo ir moralės principus galimybės, kartu skatinant ir remiant vadinamosios „evangelinės“, tai yra, neokomunistinei „atviros visuomenės“ ideologijai neprieštaraujančios imitacinės „krikščionybės“ plėtrą ir sklaidą visuomenėje, Katalikų bažnyčioje ir kitose krikščioniškose religinėse bendruomenėse;
- **toliau naikinant lietuvių tautą kaip savitą etnokultūrinę, kalbinę, istorinę ir politinę bendriją** bus nuosekliai administraciniais ir finansiniais šventais stabdoma lietuvių kultūros laisva plėtra ir raiška pirmenybę teikiant „multikultūriniais“ projektams; lietuvių kalba bus menkinama ir stumiama iš viešojo gyvenimo neformaliai griauiant jos valstybinį statusą, skatinant kalbos darkymą ir įtvirtinant anglų kalbą kaip valstybinę kalbą; bus dar labiau važomi ir ideologiškai kontroliuojami visų sričių lituanistiniai tyrinėjimai ir jos dalykų akademinis mokymas bei sklaida visuomenėje menkinant jų svarbą ir prestižą ir ribojant valstybės paramą „nepolitkorektiškiems“ lituanistiniams projektams;
- vykdamt jau sovietmečiu mėgintą įgyvendinti **tikslą sukurti „Lietuvą be lietuvių“** bus tęsiama piliečių nely-

gybę ir atskirtį didinanti bei skatinanti juos emigruoti ir išsivaikščioti po pasaulį radikaliam neoliberali ekonominei ir socialinei politikai, kuria bus siekiama dar didesniu mastu ir sparčiau tęsti sovietmečiu sąmoningai vykdytą dirbtinio tautų perkėlinėjimo, maišymo ir asimiliavimo bei Lietuvos kolonizavimo programą masiškai gabenant nekvalifikuotą, pigią ir kultūriškai svetimą darbo jėgą ir paverčiant lietuvius pasmerkta asimiliuotis ir visiškai išnykti mažuma jų pačių nuo amžių apgyvendintoje žemėje;

- įgyvendinant tikslą **sugriauti prigimtine šeimą kaip žmogiškosios ir tautinės gyvasties kūrėją** ir perdavėją, pirminį ir svarbiausią dorinio ugdymo židinį ir kultūrinės tradicijos saugotoją bei tęsėją, o mūsų dienomis ir pagrindinę pasipriešinimo stiprėjančiam totalitariniam valdymui ir asmens bei visuomenės totaliniam pavergimui atramą, bus prievartinėmis ir vis brutalesnėmis priemonėmis primetinėjama ir masiškai diegiama totalitarinė neokomunistinė genderizmo ideologija, kurios galutinis įtvirtinimas laikomas Lietuvoje stiprėjančio represinio politinio režimo būtina viešpatavimo ir išlikimo sąlyga;
- **naikinant paskutinius Lietuvos valstybės likučius** bus toliau įgyvendinama neoliberalistinė „minimalios valstybės“ koncepcija, kryptingai vykdomo „privatizavimo“ būdu siaurinant ir naikinant ne tik piliečių bendrąjį gerį laiduojančias, bet ir pačios valstybės egzistavimą įprasminančias ir pateisinančias jos atliekamas viešųjų gėrybių teikėjos funkcijas, kurias praradusi ji apskritai nebebus reikalinga kaip lietuvių tautos išlikimą amžiams ir jos tvarią politinę ir istorinę būtį turintys garantuoti saugūs ir būtini namai.

„Globalios Lietuvos“ viziją užsibrėžusių iki galo įgyvendinti TS-LKD, Liberalų sąjūdžio ir Laisvės partijos programiniai siekiai kyla iš valdančiąją koaliciją sudariusių politinių jėgų atvirai arba faktiškai išpažįstamos liberalkomunistinės ideologijos. Savo pamatinėmis nuostatomis ir tikslais **ši ideologija iš esmės nesiskiria nuo ortodoksinio komunizmo ideologijos, kuria sovietmečiu buvo grindžiamos ir teisinamos okupacinio režimo pastangos sunaikinti krikščionybę, lietuvių tautą ir valstybę.** Naujosios Vyriausybės pasiryžimas toliau įgyvendinti Lietuvos pažangos strategiją „Lietuva 2030“ vadovaujantis ją įkvėpusios patobulintos „vakarietiškos“ neokomunistinės ideologijos gairėmis kelia grėsmę, kad Lietuva toliau nyks sparčiau negu sovietmečiu ir jau artimoje ateityje šis nykimas taps negrįžtamas.

Sustabdyti neregėtą užmojų įgyjantį Lietuvos ištautinimą ir išvalstybinimą įmanoma tik sutelktomis visų Lietuvą mylinčių ir trokštančių ją išsaugoti piliečių pastangomis.

Kreipiamės į visus geros valios patriotiškus Lietuvos žmones ir kviečiame kartu stoti į sunkią kovą už Lietuvos išlikimą – jos garbę, laisvę ir gyvybę. Pasiryžusius tapti mūsų bendražygiais (NS tikraisiais nariais arba nariais-rėmėjais) kviečiame registruotis šiuo adresu: <https://susivienijimas.lt/prisijunk/>

Politinės partijos „Nacionalinis susivienijimas“ valdyba



Vytautas Sinica. Dar kartą apie žmogaus teises Lenkijoje su Rajmund Klonowski

Šįkart išsamiau pasikalbėjome apie žmogaus teisių klausimus Lenkijoje ir ne tik joje.

Teko pasikartoti, kad žmogaus teisės ten niekaip labiau nei visose ES demokratijose nepažeidžiamos, kad ne valdantieji priėmė sprendimą, kurio pretekstu protestuojama, kad iš Lenkijos mus pasiekia labai daug klaidingos informacijos, o vienas aktyviausių maitintojų tokia klaidinga informacija yra iš esmės dėl prekybos savo pareigomis **ne taip seniai iš 15min.lt atleistas Šarūnas Černiauskas, dabar ramiu veidu ir be jokių pasekmių priimtas atgal į kredibilių žurnalistų gretas ir vaizduojantis tiriamąją žurnalistiką.** Jis diskreditavo save kartą ir visam laikui 15min.lt, žaidžiantis dabar vaidinama tiriamąją žurnalistiką, nes paaiškėjo, kad pardavinėjo įvairioms piaro agentūroms informaciją.

Taigi ši „tiriamoji žurnalistika“ kaltina, kad Laisvos visuomenės institutas ir kitos organizacijos neva yra susijusios su Lenkijos organizacijomis. Betgi visos organizacijos tiek liberalios, tiek ir konservatyviosios yra susijusios su kitomis organizacijomis Europoje, nes jos bendrauja laiškais priima bendrus dokumentus.

Minimas Petro Skargos fondas, kuris finansuoja veiklą už gyvybę, už tradicinę šeimą Lenkijoje ir ne tik joje, bet ir Estijoje bei kitose šalyse. Į Lietuvą šis fondas atėjo iš šalies, kiek pamenu remiamas Tradition, Family, Property (Tradicijų, Šeimos ir Nuosavybės) asociacijos.

Tai tokia Brazilijoje pokariu įsteigta organizacija. „Tiriamojame žurnalistikoje“ ji pavadinta nevienareikšmiška vertinama.

Atleiskite. Tai yra organizacija, kai Lietuva kovojo už savo nepriklausomybę (1990 m.) be jokio suinteresuotumo, veikdama Brazilijoje, sumanė rinkti parašus už nepriklausomos Lietuvos valstybės atkūrimą, ir tik todėl, kad jos pagrindinis tikslas buvo – kova prieš komunizmą. Lietuva tuo metu atrodė tarsi aiškiausiai besivaduojanti šalis iš komunizmo imperijos. **Ši organizacija net ne Lietuvos prašymu, o savo iniciatyva inicijavo parašų už Lietuvos nepriklausomybę rinkimą visame pasaulyje ir surinko virš 5 milijonų parašų.**

Pamėginkite kas nors surinkti 5 milijonus parašų. Nesvarbu kiek plačiai tai darytumėte. Tai buvo tikrai labai reikšmingas žingsnis pripažįstant mūsų valstybę. JAV visuomenė ir valstybės politikai tai matė ir į tai reagavo.

Ši organizacija mūsų iniciatyva prieš keletą metų buvo teikta Laisvės premijai gauti. Tos Laisvės premijos negavo, bet negalima vadinti ją dviprasmiškai vertinama organizacija. Tai organizacija, labai prisidėjusi prie Lietuvos nepriklausomybės atgavimo. Prieš mirtį signataras Algirdas Patackas sakė, kad jai turime laisvės skolą ir tą skolą reikia gražinti.

Visas pokalbis interneto priemonėje: <https://www.pozicija.org/vytautas-sinica-dar-karta-apie-zmogaus-teises-lenkijoje-su-rajmund-klonowski/>

NS pozicija

NACIONALINIS SUSIVIENIJIMAS

Solidarumo su Lenkijos valdžia

Pareiškimas

2020 m. lapkričio

Vilnius

Lietuvos Respublikos Prezidentui Gitanui Nausėdai Žiniasklaidai

Į Lietuvą dviejų dienų vizitui atvykus Lenkijos prezidentui Andrzejui Dudai, tariamų moterų teisių gynėjai jo vizitą ketina sutikti protestais dėl abortų draudimo Lenkijoje. Aktyvistės ketina surengti eiseną nuo Adomo Mickevičiaus paminklo iki Lenkijos ambasados, nešinos Visuotinė žmogaus teisių deklaracija bei kitais tarptautinės teisės dokumentais, įtvirtinančiais universalias žmogaus ir moterų teises bei demokratines vertybes, dėl kurių pažeidimų (abortų draudimų) neva yra kritikuojama Lenkija.

Šie neokumunistai šiandien rengia eisenas, reikalaujančias laisvės abortams, tuo iš esmės reikalaudami įteisinti kūdikių žudymą. Ryt jie reikalauja įteisinti eutanaziją (senelių, sunkių ligonių ir neįgaliųjų žudymą). Plečiamas požiūris, jog egzistuoja verti ir neverti gyvenimai, jog galima jų atranka. Tokia retorika ir mąstymas maskuojami „žmogaus teisių“ ir „reprodukcinų teisių“ retorika. **Dar neseniai Vilniuje buvo surengta akcija „Black lives matter“ (juodaodžių gyvybės svarbios), tarsi baltaodžių gyvybės būtų nieko vertos.** Šios idėjos visuomenei gerai pažįstamos – praityje jas puoselėjo totalitariniai režimai.

Lenkijos valdžia tapo visiškai nepagrįsto propagandinio puolimo šalies viduje ir užsienyje taikiniu. Lenkijoje jau kurį laiką kairieji nuosekliai kursto neramumus visuomenėje. Iš pradžių ilgai mėginta nepripažinti prezidento rinkimų rezultatų, nors A. Duda laimėjo net pusės milijono balsų skirtumu. Vėliau protestus mėginta rengti dėl savivaldos lygmeniu kuriamų zonų, kuriose nebūtų galima LGBT propaganda. Naudojantis Lenkijos visuomenėje plačiai paplitusiu nepasitenkinimu dėl korona viruso įvestais suvaržymais, galiausiai pavyko sukelti protestus dėl Konstitucinio Tribunolo sprendimo apriboti abortų prieinamumą, konkrečiai, uždraudžiant abortus eugenikos tikslais. **Protestai šalies viduje ir užsienyje nukreipti prieš dabartinę valdžią, nors sprendimą priėmė tiek esamos, tiek buvusios liberalų valdžios paskirti teisėjai.** Viso to fone Europos Komisija siekia apriboti Lenkijai ES finansinę paramą, prisidengdama tariamu teisės viršenybės principo pažeidimu Lenkijoje, nors jokio konkretaus teisės viršenybės principo pažeidimo šioje šalyje neįmanoma pagrįsti įvardyti.

Radikalūs kairieji neokomunistiniai judėjimai ir ekstremistinės feministinės organizacijos Lietuvoje aktyviai prisideda prie šios Lenkijos valdžios puolimo ir šmeižto prieš Lenkijos valstybę kampanijos. Panašios šmeižto kampanijos rengiamos ir prieš gyvybei palankias pozicijas išsakančius Lietuvos viešuosius asmenis. Nacionalinis susivienijimas smerkia Lenkijos juodinimą ir reiškia paramą Lenkijos iniciatyvai skatinti vaikų gimstamumą bei šeimų gausėjimą. Prašome Lietuvos Respublikos Prezidentą Gitaną Nausėdą perduoti Lenkijos Prezidentui Andrzejui Dudai, kad **Nacionalinis susivienijimas solidarizuojasi su Lenkijos valdžia kovoje prieš mirties kultūrą** ir sveikina visus iniciatyvas, kuriomis stiprinama prigimtinė šeima, ginamos tėvų ir vaikų (įskaitant iki gimimo) teisės.

Nacionalinio susivienijimo valdyba

Vytautas Sinica: Lietuva auklės Lenkiją?



Protestai rengiami abortų pretekstu, tačiau iš tiesų siekiant nuversti valdžią...

Savaitės pradžioje Lietuvoje viešėjo Lenkijos prezidentas Andrzejus Duda su žmona. Pagrindiniai vizito klausimai buvo korona virusas, gynybos ir saugumo politika. Tačiau žiniasklaidoje pagrindinis klausimas – „žmogaus teisių padėtis Lenkijoje“. Kokia ten problema?

Abortų ribojimas ir žmogaus teisės

Lenkijoje vyksta masiniai protestai dėl sprendimo uždrausti abortus dėl vaisiaus apsigimimo. Protestus organizuoja daugiausiai radikalioms feministėms, pagrindinė jų lyderė Marta Lempart. Protestuotojai kaltina valdančiuosius ir Bažnyčią, veržiasi į pamaldas. Jie visiškai klysta. Kodėl?

Nes sprendimą priėmė ne valdantieji, o Konstitucinis Tribunolas, mūsų Konstitucinio Teismo atitinkmuo. Tai nėra prezidento ar parlamento sprendimas. Oponentai kaltina, kad valdantieji „prikišo“ Tribunolą savo konservatyvių teisėjų, todėl neva yra atsakingi dėl jiems nepatinkančio sprendimo. Tačiau Tribunolas balsavo ne pagal partines linijas: **buvo liberalios Piliečių platformos paskirtų teisėjų**, kurie balsavo už abortų ribojimą, buvo valdančiųjų paskirtų teisėjų, kurie parašė net atskirą nuomonę prieš abortų ribojimą. Kodėl net liberalų atstovai balsavo „už“? Nes Lenkijos Konstitucija labai griežtai formuluoja gyvybės apsaugą ir dėl jos teksto tokie ribojimai yra natūralus sąžiningo teisėjo sprendimas. Tą pripažino net liberalūs politologai.

Kodėl tada kaltinami valdantieji? Ar protestuotojai tokie neraštingi ir nesupranta sprendimo kilmės? Ne. **Protestuotojai nuosekliai mėgina bet kokiais pretekstais iškliebtinti esamą konservatyvią valdžią.** Jie ilgai kvestionavo prezidento rinkimų rezultatus, mėgino protestuoti prieš šeimų stiprinimo tarybų sukūrimą Lenkijos savivaldybėse (tariamoms „LGBT free zones“), dabar naudodamiesi visuomenės pykčiu dėl karantino nulemtų suvaržymų telkia visus galimus protestus. Protestai prieš abortų ribojimą organizatorių greitai paversti protestais tiesiog prieš esamą valdžią. Tam jie ir skirti.

Patinka mums ar ne, tačiau nėra jokios visuotinės žmogaus teisės į abortą. Atskiros šalys yra pripa-

žinusios tai žmogaus teise, tačiau jokia šalis neprivalo to daryti. Europos Sąjungoje dar neseniai bent trys šalys draudė abortus pagal pageidavimą. Niekada nė viena jų nesusilaukė bausmių dėl taip neva pažeidžiamų žmogaus teisių. Kiekviena šalis yra laisva šį klausimą reguliuoti savo nuožiūra. Abortų ribojimas (tikro absoliutaus draudimo nėra niekur Europoje) nėra joks žmogaus teisių pažeidimas.

Auklėjimas Lietuvos visuomenėje ir valdžioje

Lietuvoje viešintį Lenkijos prezidentą pasitiko Lietuvos radikalių feminisčių protestai ir žiniasklaidos kritika. **Tos pačios kairiosios organizacijos jau kuris laikas nuosekliai kabinėjasi prie Dianos Nausėdienės.** Pastarąjį kartą joms užkliuvo esą šališka Nausėdienės globota konferencija apie krizinio nėštumo problematiką. Kuo neokomunistinams kliūva krizinio nėštumo klausimas? Krizinio nėštumo centrai apskritai nekovoja už jokių abortų draudimą. Jie siekia, kad įvairių (dažniausiai socioekonominių) baimių turinčios ar vyrų spaudimą pasidaryti abortą patiriančios moterys galėtų laisvai pasirinkti žinodamos, kad visos tos problemos išsprendžiamos. Tačiau net tokia laisvo pasirinkimo ir pagalbos pozicija neįtinka kairiesiems judėjimams. Ar jie tikrai nori kuo daugiau pačių abortų? Nežinau. **Bet jie toliau ieškos priekabių prieš kiekvieno D. Nausėdienės veiksmo.**

Tuo tarpu žiniasklaida avansu klausė Lietuvos politikų, ar jie kels sveičiui „žmogaus teisių klausimą“. Skvernelis sakė, kad betruko susipykti su lenkais ir būsimie tikri Pilėnai. Gi kandidatas į Užsienio reikalų ministrus G. Landsbergis sakė, kad – cituoju:

„Tam draugai ir yra, kad atkreiptų dėmesį, jei kas nors yra negerai ar ne iki galo tvarkoje. Manau, kad ir šiandien vyksiančiuose pokalbiuose bus atkreiptas dėmesys Lenkijos prezidento, kad Lietuva neapsimes akla, kad tam tikros problemos žmogaus teisių srityje egzistuoja.“

Taigi **būsiami valdantieji žada komentuoti Lenkijos „žmogaus teisių problemas“.** Būsimoji premjerė Šimonytė atsisakė papasakoti, apie ką kalbėjosi su Lenkijos prezidentu, Gitanas Nausėda užsiminė apie šį klausimą Facebooke, bet iš prezidentūros pareiškimo aišku, kad susitikę kalbėjosi tikrai ne apie tai.

Kol kas nėra aišku, ar Lietuvos būsimoji valdžia tik asmeniškai „primins“ Lenkijos valdžiai jos tariamas žmogaus teisių problemas, ar prisidės ir prie oficialių veiksmų prieš Lenkiją šiuo pagrindu. Privačios kalbos negali sugadinti santykių, oficialus stojimas Europos Komisijos pusėn prieš Lenkiją tą tikrai padarytų. **Lenkija teisi, sakydama, kad nepažeidžia žmogaus teisių ir kad niekas negali kištis į jos vidaus reikalus.** Ji pati darydavo šią kišimosi klaidą ir tik esama valdžia nuo jos išsigydė. Lenkija turi pilną teisę vetuoti prieš ją faktiškai nukreiptą ES biudžeto projektą ir, jeigu nebus panaikinti „teisės viršenybės“ reikalavimai ES paramai gauti, ti-

kriausiai tą padarys ir nebus viena. Lietuva turės rinktis, ar palaikyti Briuselį, ar Varšuvą.

Su Briuseliu ar su Varšuva?

Nėra aišku, ką Lietuva pasirinks. Naujosios koalicijos pažadėta „vertybinė užsienio politika“ reiškia kovą už mažumų teises ir – bendriausia prasme – palaikymą Briuseliui, o ne Lenkijai. Tačiau svarbiausias užsienio politikos formuotojas yra prezidentas ir jis iki šiol nuosekliai buvo Lenkijos pusėje. Ar neišskys ir toliau palaikys Lenkiją, ar užleis lyderystę konservatoriams? Nuo to priklausys, ar Lietuva oficialiai prisidės prie Lenkijos auklėjimo.

Apibendrinkime. Lenkijos valdžia nepažeidžia žmogaus teisių, bent ne daugiau nei kitos šalys ir tikrai nepažeidžia naujuoju abortų ribojimu. Sprendimas apskritai nebuvo esamos politinės valdžios. Protestai rengiami abortų pretekstu, tačiau iš tiesų siekiant nuversti valdžią. **Europos Komisija jau prisideda prie to, nes jai Lenkijos valdžia ypač ideologiškai nepatogi.** Ji nepatogi ir būsimiems Lietuvos valdantiejiems. Tikėtina, kad jie prisidės prie Lenkijos auklėjimo. Bet tik jeigu tą leis prezidentas.

<http://www.propatria.lt/2020/11/vytautas-sinica-lietuva-aukles-lenkija.html>

Andrius Švarplys: Negali būti ministras žmogus iš gatvės, be jokios politinės ir dalykinės kompetencijos



Žiupsnelis to, žiupsnelis ano (žr. Mažvydo Jastramskio straipsnį „Kieno Seimas, kieno Vyriausybė?“), ir buriama pseudo-mokslinė šarada vien tik tam, kad pasakytų: „Nesikabinėkite prie Dobrovolskos ir Co“ (Mažvydas Jastramskis. „Kieno Seimas, kieno Vyriausybė?“, Delfi.lt, 2020 m. lapkričio 26 d.). Nieko iš kandi-

datų nereikalaukite – viskas yra gerai! Demokratijos ir politikos mokslų vardu!

Į dešinę – Šumpeterį, į kairę – Italijos vyriausybę, ir masės patikės šita „mokslinė“ išvada.

(Vietoj J.Šumpeterio laisvai galima cituoti M.Weberį ir jo politiko, kaip profesionalo, sampratą; o Italijos atveju – daugelis šios šalies vyriausybių skaičiuoja savo trukmę dienomis, o ne metais, tad M.Monti vyriausybė nėra joks krizės reiškinys-priežastis, o platesnės Italijos politinės sistemos simptomas. Technokratinės vyriausybės plusus ir minusus Amerikos politikos mokslai yra išnagrinęję nuo Roberto McNamaros laikų 7 dešimtmetyje ir seniai aišku, kad vien technokratija neišveža, o ministro asmenyje turi susijungti politinis svoris + srities išmanymas).

Bet ne tai svarbiausia.

Svarbiausia, atkreipkite dėmesį, kaip paliekama dirbtinė dilema: arba parlamentinės daugumos vyriausybė, arba CV. Suprask, kadangi technokratija/CV (moksliškai įrodyta) yra blogai, tai nesikabinėkite ir leiskite partiniam pasitikėjimui diriguoti ministerijoms.

Tačiau dar yra ir trečias kelias – politinės kvalifikacijos standartas. **Politikas nebūtinai turi būti teisininkas, kad vadovautų Teisingumo ar Vidaus reikalų ministerijoms, tačiau būtinai turi turėti politinę kvalifikaciją:** turėti politines pažiūras, būti susipažinęs su esminėmis tos srities problemomis, turėti planą, kaip jas spręsti, turėti bent minimalų autoritetą tos srities bendruomenėje. Tiek plačioji visuomenė, tiek tos srities bendruomenė turi pažinoti žmogų. **Tai – jo politinis kapitalas. Kitaip tariant, negali būti ministru žmogus iš gatvės – be jokios politinės ir dalykinės kompetencijos.** Tu gali nežinoti daug smulkių biurokratiškių detalių, bet tu turi turėti politines vertybes, pagal kurias tu nori įgyvendinti pokyčius toje sistemoje.

Be to, tos srities išmanymas yra ne technokratija ir ne CV, o elementari kvalifikacinė prielaida. Be jos nebus įmanoma realizuoti jokios politinės reformos. **Atsikant šitokio standarto, į ministrus tuomet galima siūlyti studentus** – jie tikrai vykdys Vyriausybės planą ir laikysis tik dėl Premjero politinio pasitikėjimo, nes daugiau nieko jie ir nemokės.

Lietuvoje kilusi diskusija dėl kandidatų į ministrus kilo ne dėl jų CV, o dėl būtent dėl politinio svorio ir politinio dalykiškumo. Neišlaikytas advokatūros egzaminas nėra viską nulėmiantis, bet objektyviai gėdingas faktas.

Bet daug svarbiau yra tai, kad, tarkim, ši kandidatė, nedemonstruoja jokio politinio suvokimo, kokios problemos yra šiame bare ir kaip jas reiktų spręsti. Ir ji ne vientelis toks kandidatas į ministrus. **Dauguma ministrų kandidatų ir yra tokio pobūdžio „studentai“ – visiškai be jokio politiškai savarankiško svorio ir visiškai priklausantys nuo savo partinio užnugario.** Tokie partiniai kareivėliai. Būtent todėl iš jų ir girdime, kad svarbiausias darbas – Vyriausybės programa. Ne reforma, ne politinė ministerijos vizija, bet... (kadangi tokios nėra) ... kažkieno programa.

Nepaisant to, visa „didžioji“ lietuviška žiniasklaida palaiko šiuos kandidatus ir nekelia jiems visiškai jokių standartų. Koks kontrastas su prieš tai buvusiu „valstiečių-žaliųjų“ kabinetu! Ir koks panašumas į JAV didžiųjų medijų elgesį Trumpo (absolūti kritika) ir Bideno (absolūtius palankumas) atvejais.

Todėl atsakymas yra aiškus. Politinis šališkumas nulemia viešas diskusijas, įskaitant ir pasigirdusius „teisininkų“ balsus ir šį konkretų „politikos mokslų“ atvejį.

Objektyviai šis kabinetas yra arti politikos infantilizacijos, tačiau kadangi yra palaikoma „progresyvistinė“ kryptis ir, užvis svarbiausia, įsivaizduojama, kad smogiama tam tamsiajam, nepaklūstančiajam elektoratu, tai tokiai vyriausybei ir tokiems kandidatams tiesiamas raudonas kilimas.

Mušk lietuvišką trumpistą – toks galėtų būti šios vyriausybės ir ją be išlygų palaikančių medijų bei ekspertų šūkis.

<https://www.pozicija.org/andrius-svarplys-negali-buti-ministras-zmogus-is-gatves-be-jokios-politines-ir-dalykines-kompetencijos/>

Romualdas Žekas: Kas išeitų tris niekalus sudėjus į krūvą? Atspėkite.



Romualdas Žekas yra buvęs Nacionalinės sveikatos tarybos sekretoriato vadovas, Nacionalinio Susivienijimo narys

Toks klausimas sukirbėjo dar kartą atidžiai pavarčius triumfoterato, kaip nori būti vadinamos trys moterys politikės, parengtą koalicinę sutartį. Šiais koalicijos partnerių pasiūlymais vadovaujantis ir bus lipdoma naujosios vyriausybės programa.

Įdėmiau studijavau tik sveikatos dalį. Kilo daug klausimų ir abejonių. **Deklaruojami prioritetai pasirodė paviršutiniški** ir, išskyrus vieną kitą, iš viso vargu ar prioritetai. Neturintys nieko bendro su geresnės visuomenės sveikatos siekiais.

Viena partija sureikšmina ir visų bėdų atpirkimo ožiu daro E-sveikatą, kita siūlo visuomenės sveikatą pagerinti kuriant geresnes medikų ar rezidentų darbo sąlygas. Dar kitos didesnę pusę prioritetų sąrašo užima psichikos ir reprodukcijos problemos.

Prioritetai absoliučiai neatspindi svarbiausių sveikatos priežiūros sektoriaus problemų, kurios puikiai matomos vien tik pasižiūrėjus į rodiklius. Vadinasi bus siūlomas sistemos gydymas net nenustačius diagnozės. Net ir ne itin priekabų sveikatos politiką turėtų gluminti šių skyrių rengėjų diletantiškumas. Neaiškių prioritetų mišrainė labai primena tą kalambūrą, kur aklieji bando apibūdinti dramblių. Stovintis prie straublio vienaip dramblių įsivaizduoja, o čiupinėjančiam uodegą ar kitą jo dalį svarbesni atrodo kiti dalykai.

Prisipažinsiu, nekantraudamas laukiau sutarties. Rūpėjo įsitikinti kaip seksis į bendrą dokumentą sudėti kai kurias diametraliai priešingas nuostatas. Pavyzdžiui, dėl sveikatos priežiūros įstaigų tinklo redukavimo.

Jeigu liberalai pasiruošę tai daryti nesvyruodami, tai konservatoriai, matyt bijodami prarasti savo pagrindinį rinkėją, **dangstosi miglotomis pažadų formuluotėmis** – „įstaigų tinklas atlieps žmonių poreikius“. Ką tai reiškia?

Tai stacionarinę pagalbą konsoliduosime ar ne? Raminimas, pro petį žvalgantį į savo rinkėją, kad bus vykdoma rajoninių ligoninių transformacija į slaugos ir palaikomojo gydymo ir socialines įstaigas ar į dienos chirurgijos stacionarus apgaulingas. Nepaisant spartaus visuomenės senėjimo, pasaulyje žengiama ne tiek institucionalizavimo kiek ambulatorinės (namuose) pagalbos vystymo keliu.

Na, prisipažinkime – praktiškai jos pas mus nėra. Taip pat reikės visuomenei paaiškinti, kad koalicinės sutarties vieninteliame sveikatai skirtame prioritete „sveikatos paslaugų kokybės ir prieinamumo užtikrinimas“ užkoduotas tam tikras oksimoronas. Aukštesnė paslaugų kokybė, pridėkime dar ir saugumą, siejama su ligoninių stambinimu.

Vadinasi, siekdami kokybės, stacionariųjų paslaugų prieinamumą pagal geografinį parametą neišvengiamai bloginsime. Bus reikalingi nauji logistiniai ir organizaciniai sprendimai.

Žinoma, tai lengva paaiškinti sveikatos požiūriu raštingai visuomenei, tačiau nežinau kaip tai savo rinkėjui paaiškins partija kelis dešimtmečius ir ypač per paskutinę kadenciją stabdžiusi tokius procesus.

Abi liberalios partijos deklaruoja, kad būtina suvienodinti sveikatos priežiūros įstaigų veikimo sąlygas nepriklausomai nuo jų steigėjo. Žinoma, tai reikėjo padaryti mažiausiai prieš 20 metų.

Deja, konservatoriai dažniausiai ir čia buvo didžiausi priešininkai. Įdomu, kaip seksis sutvarkyti mažų ligoninių steigėjo klausimą ir užnorinti šių ligoninių medikus reformuoti. Liberalai, kurių rinkėjui tokie dalykai nerūpi, savo motyvų nedangsto. **Tiesiog ciniškai sako: uždarytos ligoninės – sutaupytos lėšos ir didesni medikų atlyginimai.** Jie matyt primityviai mano, kad vien

finansavimo padidėjimas gali išspręsti visas sveikatos priežiūros sektoriaus problemas.

Tačiau ne tai kelia didžiausią nerimą. Jeigu pastebėjote, koalicija kalba tik apie sveikatos priežiūros sektorių. T. y. apie tai ką neseniai visi vadinome medicina. Kalba padrikai ir ne apie svarbiausias problemas.

Visų trijų partijų dokumentuose nei vieno žodžio apie visuomenės sveikatą. Akivaizdžiai šios partijos neturi šiuolaikinės sveikatos sampratos, kuri jau beveik du dešimtmečiai skelbiama PSO lozungu „Sveikata visose politikose“. Tai reiškia supratimą, kad didžiuma mūsų sveikatos ir nesveikatos priežasčių glūdi ne medicinos sektoriuje, bet yra priklausomos nuo kitų šalies ūkio sektorių veiklos.

Šitai supratusi I. Šimonytė, ėmė primygtinai siūlyti Covid pandemijos krizės valdymą perduoti į premjero galios lygį. Tai nėra vien tik sampratos reikalas. Tai visų pirma pagrindinio tikslo turėti geresnę visuomenės sveikatą pasiekimo būtina prielaida. Beje, vieninteliai valstiečiai- žalieji tokiu rakursu dar 2016 m savo programoje siūlė žiūrėti į sveikatos tikslų siekį.

Gaila, bet to nėra šios koalicijos principuose. **Matymo, o gal mąstymo siaurumas neleis pasiekti ir geresnio vidutinės tikėtinos gyvenimo trukmės rodiklio,** kurį, kaip pagrindinį sėkmės matavimo kriterijų, nurodė beveik visos rinkimuose dalyvavusios partijos. Tačiau nepavyks to rodiklio pagerinti vien stiprinant kritinių ligų prevenciją ir ankstinant diagnostiką, nors ir labai pritariu tokiems ketinimams.

Turime ir puikios patirties. Beveik paskutiniaisiais 1998-2010 m. Nacionalinės sveikatos programos įgyvendinimo metais, šis atsiliekančias rodiklis tiesiog stebuklingai šoktelėjo ir pasiekė planuotą 73 m. ribą. **Panašų triuką, tik žymiai išpūdingesnį, vėliau pakartojo Rusija.** Per ketverius metus savo vyrų gyvenimo trukmę sugebėjo pagerinti net 10 metų!

Abiejose šalyse tai buvo pasiekta tik sugriežtinus alkoholio vartojimo kontrolę. Tai ką liberalai paniekiamai vadina „draudimų politika“ yra mokslo įrodymais ir įvairių šalių gerąja praktika pagrįsta labai svarbi valstybės klestėjimo prielaida.

Tačiau yra pagrįstos baimės, kad laikinai V skyriuje, savotiškame Trojos arklyje, **paslėpti ketinimai „atleisti varžtus“ iki 13 laipsnių stiprumo alkoholinių gėrimų vartojimui renginiuose.** Tai bus tik pirmasis žingsnis. Tokių egzaminų neišlaiko daugelis politikų.

2011 m. Kalėdų išvakarėse **prieš alkoholio verslą ir jį aptarnaujančią mass media, nutildžiusi bažnyčia, suklupo ir Prezidentė.** Vetavo alkoholio reklamos įstatymą. Ant jų kabliuko yra pakibusių net mokslininkų, ką jau ten kalbėti apie popso pasaulį ar kokius liberalus.

Tame skyriuje yra ir daugiau sveikam protui prieštaraujančių dalykų. Todėl jo turinio įgyvendinimas turėtų kelti žymiai didesnę siaubą negu D. Kepenio utopiniai svaičiojimai. Jie neabejotinai turėtų neigiamų pasekmių ne tik sveikatai, bet ir visai valstybės raidai.

Belieka viltis, kad **koalicijos sveikatos programa**

bus naudinga tik visuomenės sveikatos studentams, kaip pavyzdys, jog negalima į visuomenės sveikatą žiūrėti nerimtai.

<http://www.propatria.lt/2020/11/romualdas-zekas-kas-iseitu-tris.html>

Rasa Čepaitienė: Parazitai



JAV rašytojas fantastas Philipas K. Dickas 1964 m. parašė nedidelį romaną, kurį veikiausiai galima būtų priskirti distopijų žanrui, „Priešpaskutinė tiesa“. Jo veiksmas vyksta mums netolimoje ateityje, praėjus 15 metų po pasaulinio karo pradžios, kurio metu Žemė buvo paversta radioaktyvia dykyne, o didžioji **dauguma išlikusių žmonių buvo priversti skubiai persikraustyti į požeminius bunkerius - termitynus.** Jie užsiima tuo, kad gamina metalinius karius-robotus tebesitęsiantiems mūšiams, o vienintelė jų žinių gavimo priemonė iš likusio pasaulio yra vyriausybės transliuojami TV pranešimai, kuriuos skaito pats vyriausiasis vadas Protektorius.

Smulkiai neperpasakojant siužeto užkliuvo trys dalykai. Galiausiai paaiškėja, kad karas tęsėsi tik du metus, Vakarų ir sovietų vadovybėms **pavyko susitarti ir nutraukti mūšius. Tad visą tolesnį laiką „termitams“ buvo įžūliai ir sumaniai meluojama,** o jų gaminami robotai buvo skirti paviršiuje gyvenančių negausaus tikrosios vyriausybės pareigūnų - naujųjų feodalų - sluoksnio aptarnavimui. Per tą laiką Žemė virto parku, pasidalintu šitų funkcionierių, kurie dėl radiacijos poveikio liko sterilūs, valdoms. Kadangi kai kuriems „termitams“ pavykdavo išsikasti, atsirado oligarchas, ėmėsis gyvenamųjų namų jiems statybos verslo. Būtent tai jį atvedė į konfliktą su tikroju vyriausiuoju valdytoju, **kuris nenorėjo, kad žmonija sugrižtų į paviršių ir išrinktieji prarastų savo galias bei išskirtines privilegijas,** būtų priversti dalintis resursais.

Kaip ir dera distopiniam žanrui, galiausiai vienas „termitas“ išsiaiškina tiesą ir sužino, kad Protektorius tėra prie stalo prisukta lėlė, valdoma ir sakanti kalbas, kurias jai parašo sistemos pareigūnai.

Kas nustebino, tai pranašiška tikslus romano tonas. Priminsiu, jis parašytas 1964 m., pačiame Šaltojo karo įkarštyje, visuotinėje atominio sunaikinimo baimės atmosferoje, bet Dickas, beje, miręs 1982 m., jau kalba apie tai, kad Vakarai su sovietais susitars.

Prieš kelis metus Maskvoje, Raudonosios aikštės priegose, netikėtai sau padariau atradimą. Nors ši vieta prisotinta sovietinių-rusiškų simbolių, skirtų pabrėžti imperijos didybę ir kultūrinį išskirtinumą, bet jos apylinkėse pilna vakarietišku, kapitalistinių ženklų.

Tai ir itin prabangus, nuvorišams skirtas CUM'as pačioje aikštėje, tai ir tinklinis "Four seasons" viešbutis šalia jos, tai ir didžiulis požeminis prekybos centras "Ochotnyj riad" ar makdonaldinio tipo kavinukių virtinė palei Kremliaus sieną įrengtame parkelyje.

Visa tai šaukte šaukė apie neoliberalios ekonomikos prasiskverbimą ir įžūlų demonstravimąsi tenai, kur turėtų būti savų civilizacinių pasiekimų kvintesencija, bet niekam tai nekliuvo, priešingai, tuo akivaizdžiai buvo masiškai mėgaujama. Taigi tikrovė net prano ko fantastiką abiem priešiškomis sistemoms susiliejus ir virtus savotiška simbioze, hibridiniu monstros. Rytai gavo vartojimą, o Vakarai savo ruožtu - ištobulintas visuomenės kontrolės ir smegenų plovimo technikas, buvo palaipsniui užkrėsti neomarksizmu, kurio "uogelės" sirpstant jau vis aiškiau matome.

Neliečiant kitų svarbių romano aspektų - nemažiau pranašišku žmonijos pertekliaus, dirbtinio intelekto ir augančių ekologinių problemų (kaip tai siejasi su "auksinio milijardo" teorija...) - jame paliečiamas regimybės ir tiesos klausimas. Kas geriau - sunki ir skaudi tiesa, ar malonus, paguodžiantis, leidžiantis jaustis saugiam ir ramiam melas?

Priklausau kartai, kuri šokiruojanti, bet išlaisvinanti tiesos atradimą patyrė savo kailiu, kai žlugo sovietinė ideologija ir buvo atverti iki tol slėpti dalykai. Gaila, kad taip ir neišmokome vertinti šios unikalios patirties, praradome įgūdžius melui nuo tiesos atskirti, perduoti juos vaikams.

Pernelyg daug meluojama šiandien. Tiesa suplaka ma su ciniška klasta, akių dūmimu, netiesa, išgalvojimais, naująja propaganda. Dauguma su tuo susitaikiusi ir prisitaikiusi, nebestebė.

Dar daugiau. Jei sovietmečiu bent jau buvo formuojama oficiali moralė - komunizmo statytojo kodeksas - kad ir kokia ji būtų buvusi suklastota, tai dabar išvis išnyksta bet kokie etiško elgesio orientyrai ir standartai. Gera ir teisinga tai, kas gera ir teisinga man, mano šeimai, giminei ar klanui. Tuo remiasi naujasis amžinųjų(?) valdytojų sluoksniš, kuriems, logiška, "moralė yra ne šio pasaulio dimensija", o demokratinės procedūros tėra priemonė "teisėtai" įsitvirtinti valdžioje (teisėtai ir demokratiškai - tai čia sulaukus mažiau nei 50 proc. rinkėjų, iš kurių apie 20 proc. prabalsuoja už tuos, kurie formuos valdančiąją

koaliciją?). Kurie įkūnija užkrato iš Rytų - sociopolitinio parazitizmo, apie ką jau esu rašiusi anksčiau - esmę.

Kaip žinia, **parazitai, ar tai būtų gyvūnijos pasaulyje, ar tarp žmonių įsitausę kenkėjai, patys nieko nekuria ir negamina, o tik ėda ir eikvoja kitų sukurtas gėrybes**, mainais atnešdami tik nuostolius, žalą ir chaosą.

Būtina perspėti, kad tai, ką čia rašau, NĖRA emociškai išlydžiai ar aštrios publicistinės metaforos. Tai šalta mūsų socialinės sistemos pobūdžio analizė. Parazitizmas yra įsimitęs ir persmelkęs politikos sferą (tuo nenoriu pasakyti, kad **visi be išimties politikai ar valdininkai yra parazitai, bet jie dirba parazitinio užkrato paliestoje, toksiškoje terpėje**), o jam, be tradicinių korupcijos ir švogerizmo, suvešėti itin padėjo Europos Sąjungos mokamos išmokos ir galimybė priėti prie jų, kaip ir prie visokio plauko fondų fondelių, lėšų perskirstymo bei "įsisavinimo".

Bet parazitų armiją rasime ir kitoje pusėje - naujajame "perteklinių žmonių", visokio plauko išlaikytinių - sluoksnyje. Tarp tų, kurie gali, bet nenori dirbti, išigudrina gyventi iš pašalpų, susikombinuotų rentų, visokių išmokų ar nelegalios veiklos, pvz., kontrabandos.

Dar viena vis labiau pastebima socialinių parazitų grupė - visi tie TV "kasdienybės herojai", **krokodilo ašaromis apraudantys neva sunkią vaikystę ar 176-tą kartą žurnalistas pasakojantys savo nesibaigiančių meilių ir lovos reikalų peripetijas.**

Nors šita publika su savo problemytėm, užimanti vis didesnę žiniasklaidos plotą, ir primena anekdotą apie antrą kartą apelsiną valgantį Kūlverstuką, bet ji, be abejonės, nuodija jaunus, dar nesusiformavusius protus, mokindama juos kaip "teisingai" gyventi, teršia eterį savo tariamai glamūrinio vulgarybės ir primityvizmo tvaiku.

Apskritai, matyt, nusiziūrėjusi iš Vakarų, visa šita govėda veltėdžių, moralinių padugnių ir ant pjedestalo užkeltų abiejų lyčių prostitučių bei kekšių, itin pamėgo vaizduoti aukas ir nuskriaustuosius, tuo pateisindama savo tuščią, intelektualiai sterilų, nuogai pragmatinį, amoralų, cinišką ir įžūlų gyvenimo būdą.

Jie puikiai žino, kad auka šiandien prisistatyti dar ir kaip apsimoka. Jei nesulauksi pinigėlių, tai bent gausi paguodos ir palaikymo, galėsi savo ir kitų akyse pasijusti teisuoliu, gal net autoritetu, prisistatyti "nuomonių formuotoju".

Televizorius šiandien, kaip ir tiems vargšams požeminių bunkerų "termitams", parodo, kuo žavėtis ir ką sekėti, kuo tikėti ir mylėti, o ką niekinti ir nekęsti. Jis iškėlė naująją parazitų klasę kaip sektiną pavyzdį ir žmonijos idealą.

Bet tai tik priešpaskutinė "tiesa".

<http://www.propatria.lt/2020/11/rasa-cepaitiene-parazitai.html>

Vytautas Radžvilas: Konvergencijos svajonė ir tikrovė



Dar vienas rožinius ideologijos akinius nusiimti padedantis ir praregėti kviečiantis prof. R. Čepaitienės straipsnis (Parazitai). **Puikios išvalgos ir tiesiog stublinamai taiklus Maskvos, kaip dviejų sistemų konvergencijos simbolio, apibūdinimas.**

Praėjusio amžiaus 60-ajame dešimtmetyje buvo sukurta komunizmo ir kapitalizmo konvergencijos (suartėjimo ir supanašėjimo) teorija. Jos branduolys – mintis, kad industrinė visuomenė, kurios varomoji jėga yra technologijų plėtra, galiausiai ištrins ekonominius, socialinius, kultūrinius net ideologinius ir politinius skirtumus tarp Šaltojo karo sąlygomis gyvavusių Rytų ir Vakarų pasaulių. **Naujoji santvarka turėjo pašalinti abiejų sistemų trūkumus ir išsaugoti jų pranašumus.** Ir štai konvergencija tapo tikrove. Visiškai atvirksčia tai, kuri buvo projektuota jos teoretikų darbuose.

Vakarų demokratijose Šaltojo karo metais lyg ir aptramdytas komunizmas grįžo iš „viso pasaulio proletariato tėvynės“, kad atgimtų dar agresyvesnio neokomunizmo pavidalu. O į pačią užsimojusią sunaikinti pasaulinį kapitalizmą „proletariato tėvynę“ tas kapitalizmas sugrįžo brutaliausio neoliberalaus kapitalizmo forma.

Neokomunizmo ir neoliberalizmo samplaika ir yra konvergencijos teorijos nenumatytas ir nelauktas rezultatas. Ji Rytuose ir Vakaruose sukūrė vėžines — Parazitų — visuomenes. Nes kas yra plačiausius visuomenių sluoksnius — nuo viršūnių iki apačių — apėmusi masinio parazitavimo aistra ir liga, jeigu ne mirtinai pavojingas tų visuomenių kūnų ėdantis ir visus jo audinius graužiantis socialinis vėžys?

<http://www.tiesos.lt/index.php/tinklarastis/straipsnis/vytautas-radzvilas.-konvergencijos-svajone-ir-tikrove>

Internete bus prieinami partizanų sąrašai

Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras atidarė naują svetainę www.laisveskovos.lt, kurioje pirmą kartą viešai skelbia išsamų Lietuvos partizanų karo (1944–1953) dalyvių sąrašą. Šis sąrašas nėra baigtinis, šiuo metu pateikta **12 799 vardai: žuvusieji kovos lauke, nuteistieji mirties bausme sušaudant ir mirusieji įkalinimo vietose.** Vėlesniuose etapuose planuojama skelbti išgyvenusiųjų vardus: represuotųjų, tačiau grįžusių iš lagerių bei išsislapsčiusių partizanų ir jų ryšininkų.

Žinynas bus nuolat pildomas ir tikslinamas, šiame darbe Centras tikisi ir prašo visuomenės paramos – svetainėje yra nuorodos, kaip galima pranešti naują informaciją arba pataisyti pastebėtus netikslumus.

„Ginkluotasis pasipriešinimas sovietų okupacijai buvo stipriausias Lietuvos pilietinės visuomenės veiksmas valstybės istorijoje. Partizanų karo dalyviai – tai ne tik ginkluoti kovotojai (partizanai), tačiau ir tiesiogiai ginkluotoms struktūroms nepriklausę asmenys: partizanų ryšininkai ir rėmėjai. Žinyne teikiami visoms minėtoms partizanų karo dalyvių grupėms priklausę asmenys. Žinyno pagrindinė paskirtis – pateikti visuomenei informaciją apie Lietuvos piliečius, stojusius į kovą su sovietiniais okupantais ir paaukojusius savo gyvybę dėl Lietuvos laisvės kovos lauke, lageriuose, Lietuvos kalėjimuose“, – rašoma svetainėje www.laisveskovos.lt.



Svetainėje taip pat pateikiamos partizanų apygardų istorinės apžvalgos bei informacijos šaltiniai. Informacija apie **Lietuvos partizanų karo dalyvius buvo renkama beveik tris dešimtmečius, nuo pat nepriklausomybės atkūrimo.**

Tai jau antrasis šiemet Centro paskelbtas informacinis žinynas: didelio piliečių susidomėjimo sulaukė vasaros pradžioje atverta kita vieša Centro internetinė prieiga, kurioje pateikti duomenys apie 1940–1953 metais sovietų okupacinės valdžios represuotus – ištremtus, įkalintus, nužudytus – Lietuvos gyventojus.

<http://genocid.lt/centras/lt/3264/a/>

Vidas Rachlevičius: Nacionalinė tragikomedija „Kaip lietuviai JAV prezidentą rinko“



JAV prezidento rinkimų kampanijos pabaiga ir ypač balsų skaičiavimo dienos yra tikras lobis sociologams, masių psichologijos ekspertams bei žmoniškųjų ydų – veidmainiškumo, parsidavėliško, melavimo, atvirai demonstruojamo neišmanymo bei padlaižiavimo, tyrinėtojams.

Galbūt kada nors ateityje rimti ir nešališki visuomenės mokslininkai ims šio laikotarpio, o mūsų ateities kartos – **jei kritinis mąstymas apskritai dar egzistuos – į visa tai žiūrės su pasibaisėjimu ir nepatikės: tai vyko Lietuvoje** – demokratiškoje šalyje, kuri save laiko kultūringa?

Lietuviai liko ištikimi sau – savo tamsumui

Aš nežinau, ar dar kur nors pasaulyje vyko tokie dalykai, bet situacija socialiniuose tinkluose ir jų lietuviškai komunikuojančiuose grupėse buvo visiškai unikali. Kita vertus, gal ir nereikia stebėtis, nes lietuviai liko ištikimi sau – savo tamsumui, aptariamo reikalo neišmanymui bei tautinei baudžiauninko DNR. Net pranoko patys save, nes dėl Amerikos prezidento susiriejo ir išsikoliojo gerokai smarkiau nei per Seimo rinkimus. **Šįkart liguistos reakcijos įgavo itin ūmias formas ir absoliuti dauguma – iš J. Bideno gerbėjų stovyklos.**

Tačiau ne rietenos yra svarbiausios, o jas lėmusios giluminės priežastys. Jos parodė, kad visuomenė ir ypač jos socialiai aktyvi, mėgstanti būti viešumoje bei politikuoti dalis sunkiai serga, o pačioje visuomenėje jau yra įvykę, mano požiūriu, negrįžtami pokyčiai. Ir ne į gera. Tie daigai buvo pasėti gerokai anksčiau, bet dabar pražydo ištisas laukas amorfofalų – bjauriausią kvapą skleidžiančių gėlių laukas.

Nesigilinsiu į JAV prezidento rinkimų kampanijos ir balsų skaičiavimo niuansus, bet aptariant beprecedenčių tautinių rietenų formas bei anatomiją, būtina trumpai pateikti kontekstą. Yra toks liberalus portalas „Politico“, kurio autoritetu nuolat remiasi mūsų vadinamieji politikos mokslininkai ir politikai. Lapkričio 6-9 d. jo užsakytos

apklausos rezultatai parodė, kad **70 proc. respublikonų netiki rinkimų sąžiningumu** ir tik 86 proc. demokratų rėmėjų tiki, kad rinkimus iš tiesų laimėjo J. Bidenas.

Rinkimų klastojimai

Tokių masinių klastojimų J. Bideno naudai ir niūrių, praktiškai apokaliptinių – jei įsigalės demokratai – porinkiminių nuotaių nėra buvę JAV istorijoje. Skirtingai nei teigia propagandinė žiniasklaida, J. Bidenas dar nelaimėjo, nes vis dar vyksta balsų skaičiavimas ir perskaičiavimas, ir ne vienoje valstijoje rinkimų rezultatai vis dar nėra sertifikuoti. Situacija nėra aiški, o nepriklausomi analitikai abiejų kandidatų šansus dabar vertina 50:50. Taigi, kažkas tikrai negerai su tuo balsų skaičiavimu, bet tai jau kita – plati ir labai sudėtinga, tema.

Prie naujo tautinių rietenų raundo starto linijos buvo einama kryptingai. Dėl vietos stokos dabar taip pat neiškinsiu, kodėl prieš savąjį prezidentą susivienijo ir koks bendras interesas sieja Vašingtono politinę burokratiją, Amerikos leftistus, „visatos valdovėmis“ vadinamas technologijų kompanijas ir meistryminę žiniasklaidą. **Ketverius metus, nuo pat D. Trumpo inauguracijos dienos, ant jo organizuotai buvo pilama prasimanymų, dezinformacijos ir šmeižto lavina,** o kritišku požiūriu nepasižyminti mūsų žiniasklaida uoliai tai retransliavo. Visas „progresyvusis“ pasaulis ketverius metus bandė iškasti kažką prieš D. Trumpą, bet taip nieko ir nerado. Nors šmeižtai, prasimanymai, tos tariamos seksualinio priekabiavimo istorijos, „rusiškas pėdsakas“ bei kaltinimai, pateikti per apkaltos farsą, nepasitvirtino, bet tas blogą kvapą skleidžiantis propagandinis dumblas nusėdo ant žmonių smegenų.

Mes neturime nei vieno rimto politologo

Per ketverius metus plačioji Lietuvos visuomenė praktiškai nieko rimto negirdėjo apie D. Trumpo vidaus ekonominę, socialinę politiką, apie darbo vietų kūrimą, Amerikos pramonės atsigavimą, apie realius darbus Rusijos karinio sulaikymo srityje, jo administracijos šių metų pasiekimus Artimuosiuose Rytuose, už kuriuos jis buvo pristatytas Nobelio taikos premijai.

Rimtais JAV politikos klausimais pas mus tvyrojo tylą, tik retykais pasirodydavo eilinė aikčiojimų porcija, kai neapsikentęs Europos neįgalumo ir pasigedęs valingų sprendimų, D. Trumpas pasiūsdavo aiškų signalą „aš tai darysiu su jumis arba be jūsų“. Kiek reguliarsnė buvo rubrika „koks D. Trumpas blogas“, nes – tik pamanykit – jis bando mokyti ir daryti spaudimą dideles pretenzijas turinčiai, bet jokio geopolitinio svorio neturinčiai Europai.

Mūsų visišką provincialumą ir pasaulio užkampio mąstymą iliustruoja ir faktas, kad žiniasklaidoje **nėra žmonių, kurie gerai išmanytų mūsų rimčiausios strateginės sąjungininkės reikalus.** Mes neturime nei vieno

rimto politologo – amerikanisto, kuris įsielektrinusiai vi-suomenei bent prieš rinkimus būtų ramiai ir nešališkai paaiškinęs, kokie iš tiesų yra D. Trumpas ir J. Bidenas, kokios jų ekonominės, mokesčių, socialinės ir užsienio politikos, kuo jie skiriasi, ko galima tikėtis iš vieno ar kito. Ir esmė – amerikiečiams rinkėjams svarbiausi yra jų gyvenimo, o ne užsienio reikalai.

Vietoj to girdėjome tuščias frazes apie tai, jog „J. Bidenas yra pasakęs, kad Baltijos valstybės bus jo orbitoje“, kad jis „labiau prognozuojamas politikas“. Treti, maigydami klaviatūrą kur nors Vilniaus miegamajame rajone, oriai aiškino, kad J. Bidenas yra tas, kuris suvienys ir sutaikys Ameriką. **Kaip turi būti nupušęs žmogus, jei mano, jog pusė šalies staiga susitaikys su J. Bideno elektoratu, tarp kurio ir tie, kurie demokratų palaiminti vos prieš kelis mėnesius griovė, degino, plėšė ir prievartavo Ameriką.** Kai dėl „sutaikymo“, tai JAV žiniasklaidoje mirga pranešimai, kad kongresmenės Alexandros Ocasio-Cortez iniciatyva demokratai jau sudarinėja „politinių nusikaltėlių“, kurie nepasveikino J. Bideno, sąrašus, o savo zoologinę neapykantą D. Trumpui jie ketina paversti nesibaigiančiais kriminaliniais kaltinimais.

Mūsų komentatoriai, pasirašę nebylų kontraktą su vyraujančia ideologija, plaukė paviršiumi, ėjo lengviausiu tabloidiniu keliu ir susikoncentravę į visokiausius niekus ketverius metus nuosekliai kūrė itin atgrasų D. Trumpo portretą. **Tai darė ir tebedaro, ir skambiais laipsniais pasidabinę mūsų „politikos mokslininkai“, kurie sąmoningai ar dėl neprofesionalumo asmenybę painioja su politika.**

Tuo tarpu JAV atlikti tyrimai rodo, kad daugiau kaip ketvirtadalis D. Trumpo rinkėjų **nemėgsta jo asmeniškai, bet remia jo politiką.** Tai nieko naujo, nes asmenybė su politika buvo painiojama ir B. Obamos laikais. Taip, asmeninio žavesio D. Trumpo pirmtakas turėjo daugiau, tai ir buvo pagrindinis jo politikos vertinimo kriterijus, tačiau progresyviajai stovyklai visai nerūpėjo, kad per dvi B. Obamos kadencijas Amerika pralaimėjo visur ir viską, o jos priešai tapo tik stipresni. B. Obamos aplinkos žmonės kalbėjo, kad dar niekada nėra buvę tokio prezidento, kuris mėgtų stovėti ir žavėtis kokia nors problema ir nieko nedaryti.

Iš štai tokiomis aplinkybėmis mūsų begalvė žiniasklaida dar rengė savo auditorijos apklausas, už ką ji balsuotų JAV prezidento rinkimuose. Jau paties klausimo koncepcija kvaila iki begalybės, be to, nesuprantu, kaip žmonių galima klausti to, ko jie negali žinoti? Juk žmonės net nežino, už ką balsuoja Lietuvos Seimo rinkimuose: balsavo už vadinamuosius konservatorius, o gavo liberalų bloką su visa puokšte „progresyvių“ tikslų.

Lietuvoje išnyko tokia profesinė savigarba

Taigi, grįžtame prie tautinių rietenų ir svaichiojimų anatomijos. Pirmasis ryškus bruožas: Lietuvoje praktiškai išnyko tokia sąvoka kaip profesinė savigarba.

Paklausk bet kurio „žinomo žmogaus“ apie bet ką ir niekada neišgirsi atsakymo „aš apie mažai ką išmanau ir nemanau, kad mano nuomonė šiuo klausimu gali būti įdomi“. Priešingai – dabar viešojoje erdvėje visi kalba, o tiksliau tautija niekus apie viską – tik duok progą pasireikšti.

Jau seniai išgalėjo taisyklė: nesvarbu, ką tu išmanai, gerokai svarbiau – kas tu esi. Profesionalai niekam nereikalingi. Niekas net nenukelbė akių, kai užsienio politikos „asas“ S. Skvernelis susitiko pokalbiui su E. Macronu, niekas neraudonavo iš gėdos, kai Lietuvai atstovaujantis Seimo pirmininkas V. Pranckietis Vašingtone susitikinėjo su Atstovų rūmų pirmininke N. Pelosi, Senato užsienio reikalų komiteto pirmininku Jamesu E. Rischu ir kitais politikais.

Todėl dabar – visų tų beviltiškų influencerių, koučerių, apsišaukėlių ir visų galų trenerių laikas, kurie knisa tamsiai visuomenei smegenis. „Žinomas žmogus“ nesibodi „autoritetingai“ kalbėti bet kokia tema ir jam visai ne gėda tautišti nesąmones. Štai žmogus gyvena Dzūkijos miškuose, augina vištas ir puikiai išmano grybavimą. Šaunu, savo reikalo žinovas! Tai ir varyk apie tai, būk žinomiausias Lietuvos grybų ekspertas, kalk iš to finansinį kapitalą – juk lietuviai pamišę dėl jų, bet kam tu išstatai save pajuokai, komentuodamas JAV prezidento rinkimus?

Propaganda išbaladojo žmonėms smegenis

Sunku net suvokti, kaip propaganda yra išbaladojusi žmonėms smegenis, pripūtusi neapykantos ir aptemdžiusi protą. Štai žinomas apžvalgininkas, kurį nevaldomo pykčio akimirka, regis, buvo apleidęs sveikas protas, rašo, kad D. Trumpas yra šaka to paties medžio, ant kurio augo R. Paksas, V. Uspaskichas, R. Karbauskis, V. Orbanas, J. Kaczynskis, S. Skvernelis, A. Lukašenka ir V. Putinas... Tuo tarpu kitas žinomas, protingas ir išsilavinęs žmogus, ekonomistas, socialinių mokslų daktaras, profesorius nesibodėdamas **V. Tomaševskį lygina su D. Trumpu – „tos pačios šaknys“!**

Čia jau iškyla profesinės reputacijos klausimas: net ir didžiausias D. Trumpo nekenčėjas pripažins, kad profesorius kalba visiškus niekus. Jeigu tokie žinomi žmonės leidžia sau viešai nusišnekėti, ar mes galime pasitikėti jų ekspertiškumu bei nešališkumu, kai kitą kartą jie kalbės apie ekonomiką ir finansus? Kaip visuomenė gali žinoti, kada jis kalba teisybę, o kada – visiškus vėjus?

Kitas labai būdingas mūsų visuomenės bruožas ir daugelio žmonių varomoji jėga – visi nori būti žinomi ir atrodyti svarbūs. Tai išryškėjo gerokai anksčiau, kai, pavyzdžiui, už akių ar socialiniuose tinkluose jie keikė prezidentę D. Grybauskaitę, o gavę progą nutaisydavo saldžiausią veido išraišką ir prašydavo kartu nusifotografuoti.

Štai šiuo požiūriu labai simptomiška diskusija. Vienas žinomas žmogus socialiniame tinkle ironiškai brūkšteli,

kad partija, surinkusi 2,28 proc. balsų, lipa ant Gedimino kalno ir iškelia užrašą „Trump“. Ir tada prabyla „teisingos“ ideologijos trubadūrai, žuvelės – locmanai, kurie taip pat nori pasirodyti svarbūs, atsidurti greta garsių pavardžių ir komentaruose jie rodo savo sąmojų: „Pervadino į Trump Tower, bus kaip NYC:)“; „Vilniaus biudžetas išgelbėtas:)“; „MeslitaU is for sale too:)“; „meslita dapirks, bus Trump Steaks“ ir t.t. Dar vienas klausia, „ar sumokėjote Trumpo organizacijai reikiamus pinigus naudoti jo vardą rinkodaros ir reklamos tikslams?“ Ir dar: „Praradau ilgai lauktą progą parašyti keletą piktdžiugiškų komentarų apie Donaldą Trumpą, **bet atsigriebsiu Sinicai arba Dagiui priminęs jų partijų per Seimo rinkimus gautą balsų procentą.**“ Ir tai rašinėja žmonės, kurie save laiko žinomais ir svarbiais! Jiems atrodo, kad argumento stiprumas priklauso nuo patyčių lygio.

Kultūrinis marksizmas

O dabar – apie kultūrą, kuri yra nuolatinių ir tuščių plepalų objektas. Teoriškai, bendroji kultūros užduotis ir misija – padaryti pasaulį geresnį. Tikroji kultūra dažnai buvo maištas, daugelis iš mūsų kartos sovietmečiu buvome vakarietiškos kontrkultūros trupinėlių vartotojai. Dabar vyraujanti lietuviška kultūra ir **menas su nedidelėmis išimtimis yra labai žemos kokybės produkcija, kuri įdomi tik jos kūrėjams, kurie be mokesčių mokėtojų pinigų negalėtų išgyventi ir tiražuoti to šlamšto.**

O kur menininko ir valstybės prieštaravimas, konfliktas, dramos? Kur mūsų išgirtasis teatras, tapytojai, skulptoriai, aktoriai? Praktiškai viskas – tik būtasis laikas, jokie naujo rimto potencialo neturime. Kiek mokesčių mokėtojų pinigų į tą pradavusią pelkę nemesi – dvigubai, trigubai daugiau, jie bus paleisti vėjais, nes jokia gera kultūra negali gimti ir egzistuoti tokioje moralinėje bei emocinėje aplinkoje, kokia dabar yra Lietuvoje. Tas kultūros finansavimas yra tik kita trinkelizacijos forma. **Dažniausiai tai net ne menas, o tik labai prasta jo imitacija, tiesiog tai yra niekas, mėgėjiškas šlamštas, chaltūra.**

Tačiau modernioji smegenų plovyklė ir čia padirbėjo iš peties, ir matome, kad ji net gerokai efektyvesnė už sovietinę. Štai mokesčių mokėtojų pinigais išlaikoma žiniasklaidos priemonė **skelbia interviu su kultūrininku – VDU profesoriumi, kultūros tyrinėtoju bei sociologu A. Tereškiniu, kuris neslepia savo atviros neapykantos D. Trumpui**, britų pasirinkimui dėl „Brexit“.

Politinės pažiūros – asmeninis reikalas, man jos visai nerūpi, bet štai profesoriaus citata: „**Kai pamatau kalbantį kokį nors „Nacionalinio susivienijimo“ ar „Propatrios“ narį, man tiesiog fiziškai norisi vemti.**“ Susipažinkite – kultūrinis marksizmas visame gražume! Manau, kad nesunku numanyti, kokia smegenų plovyklė yra tapęs Lietuvos ir išeivijos mokslininkų bendromis pastangomis atkurtas universitetas. Taip pat jokia paslaptis, kad nuo jo nei kiek neatsilieka ir sostinės „laisvos minties oazė“ – Vilniaus universitetas su savo „politikos mokslininkais“.

Plika akimi matyti, kad progresyvosios utopijos entuziastai, garsiausiai šaukiantys ir reikalaujantys laisvės, patys jos labiausiai nekenčia. Laisvą žodį ir kitokias pažiūras jie prilygina neapykantos kalbai. Tačiau tas garsus rėkimas rodo visai kitką – mūsų visišką bejėgiškumą beveik visose gyvenimo srityse. Net ir mūsų akademinė visuomenė nebetiki nei dialogu, nei diskusija, šie naujieji marksistai, vienos vienintelės teisingos ideologijos išpažinėjai, homosovieticus 2.0 tiki tik į valdiškus pinigus ir galios viršenybę.

Negaliu patikėti, bet tai daro mano karta

Šiek tiek grįžkime į praeitį, kad suprastume, kur mes buvome, ką buvome pasiekę ir kaip žemai dabar esame kritę. Juk dauguma iš tų „teisingai“ kalbančių, kurie dabar dominuoja viešojoje erdvėje, sovietmečiu patys buvo protesto balsas, augino ilgus plaukus, nešiojo amerikietiškus džinsus, tūnojo rūsiuose ir gurkšnodami Anykščių natūralų, klausėsi uždraustos muzikos, aptarinėjo per trečias rankas iš „specfondo“ gautą knygą, per užsienio radiją girdėtas naujienas. Daugelį jų pažįstu ir jie bei jos buvo tikri žodžio bei minties laisvės kariai, dar sovietmečiu gudravę su cenzoriais ir įvairiomis formomis nešę savo auditorijai alternatyvią nuomonę.

Po to tironija žlugo ir buvo tikros laisvės laikotarpis, kai visi buvo santykinai laisvi, kalbėjo ir darė ką norėjo. Prisimenate, kiek pirmąjį atgautos laisvės dešimtmetį Lietuvoje buvo judėjimų bei partijų? Kai kurios iš jų kėlė šypseną, bet visi mėgavosi tikra laisve, **tuomet nebuvo vienintelės teisingos ideologijos, žurnalistai išklausedavo ir kitą nuomonę bei konflikto pusę, ir niekas iš tų pažiūrų bent jau viešai nesityčiojo.**

Bet tai – praeitis, nes **dabar vėl su komjaunuolišku entuziazmu iš Vakarų importavom kultūrinį marksizmą ir sparčiai, o svarbiausia – visiškai savanoriškai jį diegiam.** Oficialaus karo tradiciniam krikščioniškam mąstymui tarsi niekas viešai ir nepaskelbė, tačiau savo laisvę patys praši... ir visuomenė vėl baigiama suvaryti į vieno mąstymo getą. Negaliu patikėti, kad tai daro mano karta, kuri visa tai jau matė, kuri ten jau buvo.

Būtų didžiausia kvailystė manyti, kad dauguma Lietuvos komentatorių, apžvalgininkų, „politikos mokslininkų“ ir „žinomų žmonių“ turėtų palaikyti D. Trumpą, bet **ar jūsų nestebina faktas, kad visi, kurie rašė žiniasklaidoje ar kalbėjo per televiziją, yra antitrumpininkai ir nebuvo jokio alternatyvaus balso?**

Kita vertus, aptariame ne JAV rinkimų rezultatus, o liiguistas antitrumpininkų reakcijas, kurios yra visuomenės moralės indikatorius. Visiškai neabejoju, kad dalis žmonių tiki tuo, ką kalba ar rašo, bet daugeliu atvejų tai yra gerai išmoktas mokslas meluoti sau ir kitiems, nematomas kontraktas su vyraujančia ideologija. **Parsidavėliai, melagiai, kolaborantai, tiesiog blogi žmonės? Jei būčiau koks nors tereškinas, taškyčiausi būtent tokiomis seilėmis, bet viskas yra subtiliau ir sudėtingiau.**

Vėl aiškinsim, kad ir tada dirbom Lietuvai?

Kas tai lemia? Baimė? Taip. Anksčiau buvo KGB, sužlugdytos karjeros, negalėjimo išvažiuoti į užsienį baimė, bet praktiškai nebuvo ką prarasti. Dabar ta baimė yra iš esmės kitokia, nes yra ką prarasti – dauguma ideologinio ir akademinio fronto darbuotojų turi būsto paskolas, sodybas, lizinginius automobilius, nori atstogauti užsienyje ir t.t.

Tai yra bonusai už padlaižiovimą, už tai, kad nuolankiai vykai nematomą ideologinę instrukciją. Savicenzūra sovietmečio žurnalistikoje buvo vadinama „politiniu redagavimu“, nes **jokiame dokumente nebuvo parašyta, kad negalima kritikuoti komunistų partijos. Tai buvo savaime suprantama, o dabar visa tai sugrįžo.** Patekti ir išlikti populiariu veidu žiniasklaidos lauke yra labai sunku, o išlėkti – labai lengva. Taisyklės labai parastos – turėsi viską, kol kalbėsi taip, kaip reikia.

Taigi, grįžom į pirmąsias bendruomenės tvarką – tas, kuris išstumiamas iš genties, praktiškai žūsta, nes vienas išgyventi negali, todėl pasirinkimas tik vienas – su banda. **Sovietmečiu disidentai, atsisakę kolaboruoti su režimu, dirbo sargais, šlavėjais ir kūrikais, bet buvo orūs ir laisvi žmonės, o dabar tokių nesimato.** Ir tada pagalvoji, kas geriau: ar kai žmogaus galvoje visai tuščia, ar kai ten – modernizuotas kūjis ir pjautuvas, ir noras bet kokia kaina būti žinomu?

Akivaizdu, kad Lietuva yra propagandos užvaldytas užkampis su šališka žiniasklaida, kuri sau leidžia ne tik ignoruoti, bet ir atvirai tyčiotis bei įžeidinėti kitaip mąstančius žmones, nes tie agresyvūs „progresyvieji“ rašytojai puikiai žino, kad negaus adekvataus atkirčio ir jokių rimtų bei viešų debatų nebus. Kaip sako viena bičiulė, kai įsigali vienintelė ir visuotinė tiesa, tuomet laisvė nebetenka prasmės. Kas toliau? Vėl lauksime, kol leidimas ateis iš šalies ir viskas kažkaip susitvarkys, ir mušdamiesi į krūtinę mulkiams aiškinsim, kad ir tada dirbom Lietuvai?

Visi požymiai rodo, kad lietuviai nebenori būti laisvi, o gal niekada ir nenorėjo, turbūt tik apsimitė. Nespėjom pasidžiaugti laisve ir iškart užsimanėm mąstymo diktatūros, nes taip turbūt patogiau ir paprasčiau gyventi. Tai turbūt įgimta, tokia ta mūsų, baudžiauninkų tautos, DNR.

<https://www.delfi.lt/news/ringas/lit/vidas-rachlevicius-nationaline-tragikomedija-kaip-lietuviai-jav-prezidenta-rinko.d?id=85725915>



Rasa Čepaitienė: DiskrimiNacija



DiskrimiNacijos nariai iš principo atmets diskusiją apie kompetencijas ir žinias, vietoj jos pasiūlydami kalbėti apie tokius iš esmės trečiaeilius klausimus...

Labai gali būti, kad p. E. Dobrovolskos kandidatūra I. Šimonytės Prezidentui nuneštame būsimojo vyriausybės narių sąrašo atlieka vaidmenį, kurį sovietmečiu atliko vieno režisieriaus sumanymas scenos viduryje pastatyti stulpą. Spektaklį turėjusi tvirtinti komisija susitelkė į ginčus dėl jo reikalingumo ir, režisieriui primygtinai užsispyrus jį palikti, jai nebepakako išvalgumo ir jėgų spektaklio fabuloje ir režisūriniame sprendime pastebėti antisovietinių elementų... Tačiau net jei tai būtų tiesa - **kalbomis apie jos kompetencijas, tautybę ar tauti-ruotes nukreipti dėmesį nuo būsimojo kabineto narių tarpe esančių kitų, išties odiozinių, figūrų, žodžiu, sąmoningai paverčiant šią kandidatūrą savotišku žaibolaidžiu - tai neturėtų mūsų suklaidinti.** Nereikia pražiopsoti svarbiausio. Šiomis diskusijomis nepastebimai įžengiame į visiškai naujos politikos - tapatumų politikos (identity politics) - erą Lietuvoje.

P. Dobrovolska giriasi esanti be galo kompetentinga ir turinti neįkainojamos patirties tokiose srityse kaip W raidė, vienos lyties partnerysčių ir transgenderių teisių gynimas. Tuo nedrįstant suabejoti, tenka pastebėti, kad taip visa mūsų teisinė sistema, pats teisingumas ir žmogaus teisės susklaudžiamos į šias kelias temas. Tačiau **kuriai piliečių daliai ar procentui jos išties aktualios ir aktualios būtent tokiu pavidalu (homoseksualų santuokos, lyties keitimo klausimai)? Taigis...**

Kraštutinis problematikos marginalumas ir radikalumas, jos aiškiai importinis, iš vietos socialinio pasaulio ir jo reikmių nekylantis pobūdis užgožiami, be abejonės, nuoširdaus kandidatės įsitikinimo, kad to (ai, dar kandidatė į ministrus minėjo kalinių skaičiaus mažinimą, štai ir visi jos būsimojo politinės dienotvarkės punktai) visiškai pakaks ministerio vietai užimti. Jai nerūpi kitos teisingumo problemos. Tai, kad daugybė žmonių jo

trokšta, ir nepasiekia, ir dėl to realiai nukenčia bei kenčia, suvedama į kelių ar keliolikos, itin specifinį teisingumo troškimą turinčių, piliečių interesų gynimą.

Kitas tapatumų politikos įsiveržimo į mūsų politikos pelkę momentas susijęs su kandidatės ir jos gynėjų reakcija į jai tekusią kritiką. Atmetant abejones kompetencijomis ir darbinės patirties stoka, belieka piktintis, kad ši kritika esą nukreipta prieš ją kaip prieš (jauną) moterį ir dargi lenkę. **Antai tūlas Seimo narys konservatorius A. Navickas šoka ją ginti tuo pagrindu, kad esą ji negalėjo apsiginti magistro darbo, nes... augino vaiką. Tikrai? Vaiko auginimas šiais emancipuotais laikais yra kliūtis studijuoti ar siekti karjeros? Būdamas jos amžiaus - 32 m. - jau buvau apsigynusi daktaro disertacija, dirbau dviejuose darbuose ir viena auginau vaiką su negalia.** Ar dėl to esu kažkuo ypatinga, kažki kokia išimtis? Vargu bau, daugybė moterų tai darė ir daro nesiskųsdamos ir nesiafišuodamos.

Moterys Lietuvoje turi teisę balsuoti ir net užimti įvairias vadovaujančias pareigas, priminkit, nuo kada?... Nuo 1918 metų, kuo jos daugiau ar mažiau sėkmingai ir naudojasi. Turėjome net moterį Prezidentę. O šis ministrų kabinetas išvis bus moteriškiausias iš visų kada nors buvusių ir niekam tai nekliūva. Pažangu, šaunu? Be abejo. Jei tik lytis derės su profesionalumu, savo srities išmanymu ir kitomis šiam garbingam postui pritančiomis savybėmis, ypač darbštumu ir sąžiningumu.

O gal p. Dobrovolska, jeigu jos kandidatūrą Prezidentas visgi atmestų, diskriminuojama dėl tautybės? Vėlgi leiskite tuo suabejoti. Turėjome, turėjome ministrų lenkų, netgi lenkių, ir ne vieną, ir net visai neseniai. Jos lenkiškumas kliūtų nebent kilus abejonių lojalumu Lietuvai, kas, matyt, turėta omeny garsiojoje tatuiruotėje įžvelgus Želigovskį ar Pilsudskį, socialiniuose tinkluose dalinantis nuotrauka, kur ji rankoje laiko Lenkijos vėliavą. Ar šie simboliniai gestai ir ženklai būtų kriminalas, net jei (dėl tatu) ir būtų tiesa, kuo nėra? Nemanau, nors tam tikrų minčių, žinoma, ir sukeltų. Tačiau čia galima būtų atkreipti dėmesį į kitą, svarbesnę ir konkretesnę, detalę. **Interviu Jakilaičiui kandidatė giriasi, dirbdama Vilniaus miesto savivaldybės taryboje, parengusi ir sėkmingai prastūmusi teisės aktą apie raštiško kreipimosi į savivaldybę įvairiomis kalbomis galimybę, kas keltų klausimą apie jo atitikimą Lietuvos Respublikos Konstitucijai, kurioje valstybine kalba skelbiama tik lietuvių kalba.**

Tad kam šaukti apie diskriminaciją, dargi iš anksto? Ogi tam, kad diskriminacijos nariai iš principo atmeta diskusiją apie kompetencijas ir žinias, vietoj jos pasiūlydami kalbėti apie tokius iš esmės trečiaeilius klausimus kaip nekintamos ar tokiomis ideologiškai jų pačių laikomos biologinės ar kultūrinės savybės kaip lytis, odos spalva, seksualinė orientacija ar tautybė. Asmuo diskriminacijos atstovų pasaulėžiūroje ir vertybinėje sistemoje gali būti a priori geras ir tinkamas (kaip ir blogas, netikęs) vien dėl šių, nuo jo pastangų ir įdirbio niekaip

nepriklausomų, ypatybių. Todėl taip drąsiai ir veržiamasi į postą, kuriam bet kas kitas, bent akimirkai, suabejotų turįs reikiamas kvalifikacijas ir išsilavinimą. **Štai iš kur mergaitei tiek drąsos. Tiek nekuklaus pasitikėjimo savimi. Tiek įsivaizdavimo esant to verta lydere. O ko nepasitikėti ir nesiveržti būnant moterimi ir tautinės mažumos atstove šioje mažumų valstybėje?**

Tačiau pala pala. Tai jau kažkur girdėta. Aaaa, prisiminiau. Naciams arijai buvo nuostabūs ir tobuli, o žydai - sukti ir bjaurūs būtent dėl jų nekintamų biologinių duotybių. **Bolševikai asmens politinį tinkamumą ir patikimumą labiausiai siejo su jo socialine kilme,** kurios irgi nepasirinksi ir nepakeisi. Naujieji diskriminaciai apjungia šias kategorijas. Ir kodėl negalėtų to padaryti nūdieniame post-tiesos ir politkorektiškumo režime? Kas jiems, išrinktiems į valdžią, tai uždraus?

Tad padėkokime poniai be penkių minučių magistri..., ups, persiprašau, ministrei, kad mums atvėrė akis į šią naująją tikrovę, ir nuolankiai prieš ją nulenkime galvas. Tinka?

<http://www.propatria.lt/2020/11/rasa-cepaitiene-diskriminacija.html>

Algimantas Rusteika: Didysis žaidimas prasidėjo



Kas bendro tarp Garliavos ir LGBT, alkoholio draudimų ir gyvūnėlių teisių, Lukiškių aikštės pliažo ir feministinių kliedesių?

Ogi valdžiai vėl ir vėl pavyksta mus suskaldyti! Svajonių svajonė – **visuomenė padalinama į nesutinkamas stovyklas ir vis aršiau su savimi kovoja, nematydama tikrųjų problemų ir jų autorių.**

Paskutinis pavyzdys – kaukininkų ir antikaukininkų kova, nuožmiai vykstanti Vakarų pasaulyje, prasidedanti ir pas mus. Turime dar vieną frontą tarp kraštutinių nuomonių. Viena – jokio koronaviruso ir pandemijos nėra, tai melas ir pasaulinio sąmokslas prieš žmoniją re-

zultatas. Kita – tai pasaulio pabaiga, kurią galima atitolinti tik totalitarinės diktatūros priemonėmis.

Visuomenės dalies pasipriešinimas karantinui kyla ne iš jos abejingumo ir nemokšiško, ką mums norima įteigti. Totalus valdžiai nepriimtinos nuomonės slėpimas ir vienintelės „tiesos“ brukimas visada sukelia nepasitikėjimą ir neigiamą žmonių reakciją. Nors sekunde suabejok ir nusiimk „mainstryminių“ akinius – kaip mat negyvai užkandžios „nepriklausomi“ portalų ir LRT dobermanai.

Taip, tai dar viena liga. Vieniems mirtinai pavojinga, kitiems net nepajuntama. Tačiau po to, kai vienaip ar kitaip prasidėjo, pandemija tapo nebe medicinine ar epidemiologijos problema. Tai, kas vyksta mūsų akyse – didžioji politika. Ir absoliučiai VISI esminiai sprendimai čia politiniai, orientuoti į ilgalaikę perspektyvą ir didžiųjų galių interesus.

Pagrindinė šiuolaikinio pasaulio priešara – kova tarp globalizmo ir tautų bei nacionalinių valstybių interesų. Pandemijos isterija suinteresuotos globalistinės jėgos greit suvokė COVID pavojaus naudą. Po trumpų, daugiau ar mažiau rezultatyvių bandymų kai kuriose šalyse iš pradžių taikyti minkštesnius karantino variantus ir izoliuojant rizikos grupes pasiekti visuomenės imuniteto mažiau pavojingu būdu, buvo grubiai, visuotiniai uždarytos visuomenės, verslai ir valstybės.

Totalitarinė „kova su pandemija“ tapo tarpusavio politinių kovų ir visuomenių kontrolės įrankiu. Visos iki vienos globalizmo galios, kurios veikia už tradicijų, tautų ir valstybių tolesnį naikinimą, pandemiją akivaizdžiai naudoja savo tikslams, masiškai bukindamos ir taip primityvias mases per savo valdomą žiniasklaidą, ką matome kasdien, įsijungę Ekraną. Interesai akivaizdūs.

Itin griežti karantinai tarptautinių korporacijų ir lokalių oligopolijų naudai sunaikins vidutinį ir smulkųjį verstą. Globalistų vyriausybių džiaugsmui baigs likviduoti ir taip suskaldytą kovose už iš piršto laužtas „teises“ viduriniąją klasę. Suteiks neišsemiamas galimybes dar labiau kontroliuoti asmeninius gyvenimus, šeimų finansus ir kiekvieno žmogaus gyvenimą (ko vertos vien „komendanto valandos“, nejaugi naktį, kai visi miega, didesnis pavojus užsikrėsti?).

Finansinio ir bankinio kapitalo interesus trilijonais spausdinti tuščius pinigus, teikti vyriausybėms neįsivaizduojamai didžiules paskolas ir toliau plėsti savo įtakas akivaizdus. Kaip ir natūralus farmacijos pramonės koncernų siekis uždirbti iš vakcinų kūrimo ir naudojimo.

Visiems šiems interesams būtinai reikia totalaus karantino ir iki beprotybės prigrąsdintų visuomenių. Mūsų „gerovės“ politikai tik sraigteliai įsisukusiame galingame mechanizme, besistengiantys išpešti momentinės naudos iš situacijos, kuri nuo jų nepriklausė ir nepriklauso.

Atskiros institucijos, struktūros ir žmonės veikia ne piktavališkai, o pagal savo įsivaizduotus ar tikrus interesus, tačiau būtent tų interesų realizavimas sukuria negrįž-

tamas pasekmes. Panašiai veikia autoimuninė reakcija, kuri, gelbėdama nuo mažesnio pavojaus, ima naikinti visą organizmą.

Tai artėjančios didelės krizės, kurios niekas labai ir nebesistengia neigti, požymiai. **Gyventi skolon, nedirbant visam šiuolaikinės kreditų ekonomikos pasauliui pražūtinga net savaitę ar dvi.** Šis mėnesių mėnesiais trunkantis „lockdaunas“ anksčiau ar vėliau sukels globalią krizę, prieš kurią Didžioji depresija pasirodys saulėtu kurortu.

Tačiau ir sprendimų pavojus ekonomikoms, apie kurį visi garsiai ir vieningai tyli, ir jų būsimos pasekmės yra priimtinos, laukiamos ir sprendimų priėmėjams naudingos. Masiniai, neišvengiamai artėjantys bankrotai tik sukoncentruos kapitalus, valdžią ir dar labiau išplės elito galimybes kontroliuoti visuomenes.

Ak, jeigu pavyktų neišrinkti D.Trampo, dėl ko rinkimų išvakarėse nepraleido progos JAV piliečius lietuvius paagituoti mūsų mieloji LRT! Ak jeigu po rinkimų dėl jų rezultatų prasidėtų pilietiniai neramumai, ginkluoti susirėmimai ir kuo ilgesnė suirutė (ginklų parduotuvės ten seniai tuščios)! Tada mūsų etatinių patriotų džiaugsmui imtų byrėti JAV galia dar šiaip ne taip palaikoma globali pasaulio tvarka ir nukentėtų pirmieji.

Mūsų propagandistai vis dar galvoja, kad žmonės, matydami politinius procesus ir makronų – merkelių ir kitų grupuočių veiksmų kryptingumą, staiga ims ir patikės, jog pandemijos atveju globalistai tapo avinėliais ir veikia už mūsų ir jūsų laisvę.

Arba kad kiaurai indoktrinuota žiniasklaida šiuo konkrečiu atveju užsiaugino sparnelius, skleidžia objektyvią, nekontroliuojamą informaciją ir nešališkai pateikia visas nuomones.

Reikia labai plačiai užsimerkti, kad to nepastebėtum ir niekalu patikėtum. Dabartinis pasaulis priėjo ribą, susirėmė tokios galingos globalios jėgos ir tokie didžiuliai pinigai, apie kurių mastą net neįsivaizduojam. Kritinis taškas, nuo kurio priklausys ateities įvykiai dešimtmečiams – jau čia pat.

Pasaulinei jėgų pusiausvyrai galutinai pasikeitus, nebūtų jokio pasigailėjimo, galvojimo apie žmones ar dorovę, tautų ar valstybių likimus – tai bus palikta gerai apmokamai propagandai, kurią kasdien esame šeriami. Jeigu prasidės, įvykiai vystysis greit, negrįžtamai ir nušluos viską.

Pabandykim tą suvokti ir pastebėti, o ne užsirciklinti siauruose, vien sveikatos apsaugos problemų matymo rėmuose – didysis žaidimas prasidėjo.

Deja, nuo mūsų niekas jau nepriklauso – nebegalėjimas pakeisti prasidėjusių įvykių eigos yra visų pasaulinių krizių klasika.

<https://kaunoforumas.com/2020/11/03/didysis-zaidimas-prasidejo/>

Vytautas Sinica: Ar ir Lietuvoje sudarinėsime Trumpo rėmėjų sąrašus? (atsakymas I. Makaraitytei)



Jeigu JAV lietuviai, palaikantys Donaldą Trumpą, būtų paskaitę ar per radiją išklausę Indrės Makaraitytės komentarą apie Trumpo šalininkus Lietuvoje, tikriausiai neatsikratytų de javu jausmo. Viskas girdėta ir anapus Atlanto.

2016 metais Hillary Clinton nepasikuklino Trumpą remiančių amerikiečių išvadinti apgailėtinais (deplorable). 2020 metais Joe Bidenas, šiandien jau kviečiantis Ameriką susitaikymui, **Trumpą ir jo rėmėjus lygino su naciais, o juodaodžiams sakė, kad „jeigu jums dar neišku, už ką balsuoti, tai jūs ne juodaodžiai“**. Nacionalinių televizijų eteryje atvirai kartota, kad balsuoti už Trumpą yra gėdinga ir neamerikietiška, kad jis rasistas ir visokios fobas.

Pagaliau ir priešrinkiminės apklausos buvo tiek beviltiškai netikslios (kai kuriose valstijose „prašovė“ iki 20 procentų) pirmiausiai dėl to, jog daugybė amerikiečių drovisi pasisakyti palaikantys Trumpą. Drovisi ne dėl to, jog suprastų darantys blogai, o dėl to, jog (kaip pasakoja, pavyzdžiui, JAV lietuvis advokatas Povilas Žumbakis) **susiduria su nuolatinio žeminimu ir net turto niokojimu, jeigu netinkamoje aplinkoje išsiduoda palaikantys Trumpą**. Demokratų politikai jau viešai ragina sudarinėti Trumpo rėmėjų sąrašus ir siekti, kad jie niekada negautų nei valstybinio darbo, nei žiniasklaidos eterio.

Nepkantumas kitaminčiams

Lietuva toli nuo Amerikos ir jos prezidento rinkimų, tačiau atmosfera ir kitaminčių niekinimo metodai labai panašūs. Kol niekas per daug nekalbėjo apie šiuos rinkimus, niekas ir nesipiktino Trumpo šalininkais Lietuvoje. Tačiau užteko poros įspūdingų visuomeninių Trumpo palaikymo akcijų ant Gedimino kalno Vilniuje, trupučio ugnies „Facebook“ diskusijose ir pradėta rašyti pasibjaurėjimo kupinus tekstus apie „trumpizmą Lietuvoje“. Visai kaip JAV Trumpo politika ir šalininkais baisesi CNN ir panašios medijos, Lietuvoje tą daro LRT ir kiti didžiausi žiniasklaidos kanalai.

Puikiu pavyzdžiu čia pasitarnauja I. Makaraitytės komentaras „Už Trumpo apologetų Lietuvoje – antivakseriai, nacionalistai ir hibridinis karas“. Ne tik dėl to, jog tekstas nuskambėjo LRT radijo eteryje, bet ir dėl autorės statuso. Tai ne šiaip komentarą į LRT nusiuntusi publicistė, o pačios LRT [žurnalistinių] Tyrimų skyriaus vadovė. **Autorė lengva ranka nurašo visus Trumpo rėmėjus Lietuvoje į kovotojų prieš skiepus, 5G technologiją ir dirbančiųjų Rusijai stalčiuką**. Tai patikrinta manipuliacijos priemonė: rasti, šiuo atveju, tarp Trumpo rėmėjų kelias tikrai ar tariamai gėdingas grupes ir su jomis sieti visus Trumpo rėmėjus. Lygiai kaip JAV visi Trumpo rėmėjai vaizduojami „simpletonais“, „rasistais“, „homofobais“, „seksistais“ arba – įspūdinga logika – šiam blogiui sąmoningai abejingais.

„Vis dėlto kad ir lėkštos tos lietuviškos trumpistų diskusijos, labai svarbu suprasti, apie ką jos“, – rašo I. Makaraitytė ir visiškai nemėgina suprasti, apie ką iš tiesų yra Trumpo šalininkų diskusijos ir kodėl jie palaiko dabartinį JAV prezidentą. Kai **net Valdas Adamkus su prof. Vytautu Landsbergiu pripažįsta, kad Trumpo griežtas spaudimas NATO narėms Europoje didinti išlaidas gynybai ir laikytis įsipareigojimų davė teigiamų rezultatų**, I. Makaraitytė kartuoja, kad Trumpas „drąsiai statė į kampa Europą, ypač Angelą Merkel, taip, kad drebėjo NATO pamatai. Trumpo santykiai su Europa padarė tiek žalos transatlantiškiems ryšiams, kad [...]“.

Ir tikrai, kiek žalos padarė Trumpo laikysena? Jo šalininkai Lietuvoje gerai supranta, kad nors nebuvo malonu ir eigoje pasakyta daug bjaurių žodžių, Trumpo santykiai su Europa sustiprino NATO ir iš JAV sąskaita parazitujančios organizacijos vėl pavertė ją gyvybinga. Kad Obamos ir Bideno administracija prieš Rusiją sugebėjo tik grūmoti pirštais, o Ukrainai padėti tik apklotais ir maisto daviniais. Gi Trumpas mažiau moralizavo Rusiją, tačiau Ukrainai padėjo ginklais.

Visa tai nerūpi I. Makaraitytei Lietuvoje, kaip nerūpi ir Trumpo rinkėjus niekinančioms didžiosioms medijoms JAV. Trumpo šalininkus, pasak jos, „vienija tautininkiškos idėjos, ten ir pagonys, ir fanatiški katalikai. Dauguma jų stoja ginti Škirpos ir Vėtros, reikalauja Lukiškų aikštėje Vyčio, daugumai jų žydai ir gėjai yra tapatu ir visur įžvelgia jų sąmokslą.“ Geriausiai Gėbelso propagandos principais, tiesa apie Vytį ar Škirpą suplakama su melu apie gėjų-žydų sąmokslą.

Už Tumpą balsavo virš 70 milijonų amerikiečių

Tarp Trumpo, kaip ir tarp Bideno šalininkų yra įvairių žmonių. Kaip JAV, taip ir Lietuvoje. Tiek už vieną, tiek už kitą balsavo virš 70 milijonų amerikiečių. Trumpas stereotipiškai laikomas senų ir pokyčiais nepatenkintų baltųjų vyrų kandidatu, tačiau šiemet jo palaikymas tarp baltųjų vyrų kiek sumažėjo, tuo tarpu **išaugo tarp juodaodžių ir ispanakalbių moterų. Įprasta vaizduoti, kad Trumpą palaiko neišsilavinę žmonės, tačiau jis vos 5 procentais (46 prieš 51) atsiliko nuo Bideno tarp tu-**

rinčiųjų aukštąjį išsilavinimą. Pagaliau tai netgi keista: maža paslaptis, kad jau ne pirmą dešimtmetį socialiniai mokslai masiškai rengia kairiųjų pažiūrų abiturientus. Liberalus ir I. Makaraitytę ypač stebinti turintis faktas – net 28 procentai LGBT bendruomenės narių balsavo už Trumpą. Taip pat islamofobu žiniasklaidos vadintą Trumpą palaikė net trečdalis JAV musulmonų, tris kartus daugiau nei 2016 metais. Tikriausiai ne dėl palaikymo vienu judėjimo politiniams reikalavimams ar kitų religinei bendruomenei, nes Trumpas jų ir nepalaikė.

Gal tada yra objektyvių priežasčių (pirmiausiai ekonominė politika), kuri gerino daugelio amerikiečių, tarp jų ir seksualinių bei religinių mažumų gyvenimą? Dauguma amerikiečių net ir koronos kontekste **šių metų apklausoje teigė, kad jų gyvenimas dabar geresnis nei prieš 4 metus, t.y. prieš Trumpo išrinkimą.** 2016 metais Trumpas vadinamųjų elitų buvo laikomas greičiau klounu ir nesusipratimu nei grėsme ir ideologiniu priešu. Po jo išrinkimo bijota ne sėkmingo JAV raidos nukreipimo kita nei iki šiol linkme, o pasimetimo ir apsiuokimo. Tačiau įvyko priešingai – nors elgdamasis (ir ypač kalbėdamas) ekscentriškai ir nesolidžiai, Trumpas parodė gebantis vesti valstybę pagal aiškiai suvoktą doktriną, kuri pritraukė ir įtikino daugybę amerikiečių ir kurią **vis daugiau balsų siūlo perimti respublikonų partijai, nepriklausomai nuo to, ar pats Trumpas liks aktyvioje politikoje.**

Tikėta, kad JAV visuomenė, ypač jaunimas, greitai virsta neokomunistine visuomene, kuri savo lyderiais norės matyti tokias naujas komunistes kaip Atstovų Rūmų narė Alexandra Ocasio-Cortez. Pasirodė esant priešingai – komunistinė kairė, populiarėjanti universitetuose ir pačioje demokratų partijoje, turi daug labiau ribotą palaikymą negu vadinamasis Trumpo radikalizmas. **Į naująjį komunizmą atvirai pasidavusi demokratų partija patyrė didžiulį nusivylimą rezultatais Senato, Atstovų rūmų ir valstijų lygmens rinkimuose.** Gi prezidento rinkimai buvo absoliučiai lygūs pirmiausiai todėl, kad, pirma, pats Bidenas buvo centristinis, technokratiškas kandidatas, mėginęs atsiriboti nuo komunistinių demokratų partijos tendencijų, antra, kas trečias balsas už Bideną buvo tiesiog balsas prieš Trumpą (jo asmenybę ir elgesį), o ne už demokratų partiją. JAV visuomenė, didele dalimi dėl palyginti ribotos universitetų prieigos ir medijų įvairovės, išlieka gana konservatyvi.

Dabartinė porinkiminė situacija JAV unikali daugeliu aspektų: **pirmąkart milžinišku nepasitikėjimu skaidriais rinkimais, teisminių ginčų gausa, esamo prezidento nesitraukimu iki oficialaus nugalėtojo paskelbimo ir t.t.** Tačiau ne mažiau svarbus ir unikalus jų bruožas – beprecedentė cenzūra JAV didžiojoje žiniasklaidoje. Trumpas visada kariavo su medijomis, vadindamas jas fake news ir pats jų kaltinamas tuo pačiu. Tačiau niekada iki šiol televizijos nedrįso nutraukti prezidento kalbos tiesioginės transliacijos, motyvuodamas tuo, jog prezidentas meluoja. Dabar tai tapo sisteminiu elgesiu. Politikai nuolat meluoja ir visi žurnalistai tai žino.

Jie rodo politikus ir kai šie sako tiesą, ir kai meluoja, o po to juos kritikuoja. Tai įprasta praktika. Tačiau kokia milžiniška baimė, jog prezidento žodžiai rezonuos su didžiuole dalimi amerikiečių turi paskatinti apskritai išjungti prezidento kreipimąsi į tautą ir jo nerodyti? Trumpas su rinkėjais daugiausiai bendrauja socialiniuose tinkluose, turėdamas per 80 milijonų sekėjų vien tik „Twitteryje“. Tačiau „**Twitter**“, **savo ruožtu, grasina net blokuoti Trumpo paskyrą, kai tik šis nebeis prezidento pareigų.** O kol kas apsiriboja tik „įspėjančiais pranešimais“ prie kiekvieno Trumpo įrašo apie rinkimus.

Hibridinis karas prieš savo pačių piliečius

Didžioji žiniasklaida Lietuvoje kartoja išimtinai tik JAV kairiosios žiniasklaidos naratyvą, respublikonų poziciją vaizduodama kaip nelogišką ir nepagrįstą, kiekvieną Trumpo teiginį palydėdama žodžiais „neva“, „tariamai“ ir panašiais. Neįmanoma sugalvoti, kaip įvairios JAV žiniasklaidos ir ypač socialinių tinklų nesekantis europietis (ir konkrečiai lietuvis) galėtų susidaryti visapusišką vaizdą apie įvykius JAV. Juo labiau, kaip jis galėtų palaikyti Trumpą, kurio tik karikatūrą mato. Tai lemia, jog tiek Lietuvoje, tiek JAV, Trumpo šalininkai telkiasi ne tik tarp intuityviai tikinčiųjų sąmokslais ir norinčių eiti prieš srovę, kokia ji bebūtų, bet ir tarp tų, kas yra labiausiai įsigilinę ir išsamiausiai domisi JAV ir pasaulio politine situacija. Tie, kas tenkinasi ir tiki Lietuvos žurnalistų išfiltruota JAV politikos karikatūra, Trumpo palaikyti negali iš principo.

Tokia situacija sukuria keistus padarinius. Lietuvoje, kur Trumpas blogietis, o visi jo rėmėjai vaizduojami kažkokiais pusiau psichopatais, net organiškai respublikonų šalininkai imasi jo šalintis. Nuoseklų globalistą George'ą Bushą ištikimai palaikę konservatoriai, Donaldo Trumpo visiškai nepalaiko. „Radikalais“ žiniasklaidoje pravardžiuojami TS-LKD nariai, priklausę „Trumpo draugų grupei“ šiomis dienomis žiniasklaidos pradėti pašiepinėti už šį palaikymą.

Tai pirmas žingsnis link to, ką JAV įsukinėja jauniosios kartos neokomunistai (formaliai demokratai) su Ocasio-Cortez priešakyje. Jie gi sudarinėja Trumpo donorų, komandos narių ir viešai jį palaikiusiųjų sąrašus su tikslu, laisvai cituojant, kad jie niekada nebedirbtų valstybės tarnyboje ir nebegautų žiniasklaidos eterio. **Norint pradėti kurios dalies piliečių persekiojimą, pirmiausiai reikia paruošti informacinę dirvą, kad tie piliečiai būtų verti persekiojimo, kad jiems „taip ir reikėtų“.** Kas, jei ne hibridinis karas prieš savo pačių piliečius, tokiam kontekste yra ir **Indrės Makaraitytės straipsnis?** Jeigu visi tylės, kai dalinamos diagnozės vienu ar kitu pažiūrų atstovams, netruksime Lietuvoje pereiti ir prie „sąrašų sudarinėjimo“. JAV naujųjų komunistų pavyzdžiu.

<https://www.lrt.lt/naujienos/pozicija/679/1277031/vytautas-sinica-ar-ir-lietuvoje-sudarinesime-trumpo-remeju-sarasus-atsakymas-i-makaraitytei>

Ramūnas Trimakas: Trojos asilas



Aistroms dėl Jungtinių Amerikos Valstijų prezidento rinkimų tebekunkuliuojant, paslaugiai pamirštami faktai, kurie visai neseniai įvyko ir anaipol neišnyko be pėdsakų. Dar 2019 m. gruodžio 6 dieną aukštas pareigas užimantys demokratų partijos atstovai, tokie kaip senatoriai Elizabeth Warren, Amy Klobuchar ir Ron'as Wyden'as kartu su Mark'u Pocan'u, parašė oficialų laišką, išreiškdami susirūpinimą dėl įmonių, užtikrinančių rinkimų nešališkumą (Čia).

Ne „Hitleriu“ vadinamas D. Trampas, ne „nacistais“ apšaukiami jo šalininkai ar respublikonų senatoriai, bet **būtent demokratų partijos aukščiausios grandies atstovai susirūpino rinkimų technologijų industrijos pažeidžiamumu ir skaidrumo trūkumu, o taip pat prasta balsavimo mašinų ir kitos rinkimų technikos, programinės įrangos būkle** (citata originalo kalba: „vulnerabilities and a lack of transparency in the election technology industry and the poor condition of voting machines and other election technology equipment“). Laiške išvardinti konkretūs atvejai, sisteminės problemos. Pavyzdžiui, kuomet rinkimuose pateikti balsai būdavo skaičiuojami kito kandidato naudai, balsavimo mašinos atmesdavo biuletenius ir t. t. Tai oficialus dokumentas, o ne kiršinančios melagystės „Odesos profsajungų rūmuose pusšimtį rusų sudegino“ ar „lietuvų snajperės Kaukaze“, kurias mūsų gimtajame krašte taip mėgstama prisiminti. Atsakyti senatoriams skaitmeninių technologijų įmonės nesiteikė.

Demokratų partijos atstovai, bent jau dalis jų vadovybės, daug kartų išreiškė nerimą dėl egzistuojančios balsų skaičiavimo sistemos. Jie labai aiškiai reikalavo skaidrumo ir atskaitomybės. Kaip viena iš išvardintų problemų buvo nurodytas pavojingas techninių paslaugų teikimas iš esmės kontrolės ir atgalinio ryšio su paslaugų tiekėju nebuvimo sąlygomis. Antai nesyk būdavo atkreipiamas dėmesys, jog nebeliko konkurencijos balsavimo rezultatų skaičiavimo paslaugų sferoje. Jeigu XX a. pirmojo dešimtmečio pradžioje tokias paslaugas teikė maždaug 20 įmonių, dabar padėtis pasikeitė iš esmės, paslauga sukoncentruota kelių grupių rankose. Vėliau senatorė E. Warren žiniasklaidai duotuose interviu atkreipė dėmesį, kad privačios įmonės iš esmės perėmė nacionalinių rinkimų technologijas, o tai, kaip vykdo savo verslą yra paslėpta už paslapties šydo (citata ori-

ginalo kalba: „have taken over nearly all of the nation's election technology — and how they do business is clouded in secrecy.“).

Apie rinkimų sistemos netobulumus bei landas galioms manipuliacijoms prirašyta užtektinai knygų. Viso JAV politinio spektro – iš kairės į dešinę ir atgal – atstovai, autoriai bei analitikai viešai kalbėjo, rašė, ragino atkreipti dėmesį į esamus sistemos trūkumus, kurie niekaip neištaisomi. Apie mirusių rinkėjų masę, gundančią rinkimų dieną surengti „zombių apokalipsę“ savosios partijos naudai. **Apie balsavimą paštu, kuris teikia galimybes atsikratyti balsais už konkurentą ir užtvindyti sau palankiais.** Apie balsų skaičiavimo mašinas ir bala žino kieno rankose laikomus serverius, suteikiančius progą susidėlioti rezultatus norima tvarka.

Kairiojo politinio katyvo kovotojai, pavyzdžiui, respublikonus kritikuojantis David'as Daley'us – žurnalistas, buvęs leidinio „Salon“ vyriausiasis redaktorius – apkaltino respublikonų partiją vykdant slaptą programą „REDMAP“, kuria siekiama daugumą valstijų paversti prorespublikoniškomis, o demokratų partiją pašalinti iš visų lygmenų valdžios institucijų („*Ratf**ked: The True Story Behind the Secret Plan to Steal America's Democracy*“, Liverigh, 2016). Jane Mayer knygoje „Tamsūs pinigai“ teigia egzistuojant turtuolių, tokių kaip Charles'as ir David'as Koch'ai, „tinklą“ – esą jie finansuoja ir įvairiais būdais palaiko radikalius dešiniuosius JAV politinėje arenoje. Tokiu būdu siekiama užkirsti kelią „socialinio teisingumo“, „gamtosaugos, stabdant globalią klimato kaitą“ ir t. t. politikai, o machinacijos rinkimų metu yra reikšmingos priemonės norimiems rezultatams pasiekti („*Dark Money: The Hidden History of the Billionaires Behind the Rise of the Radical Right*“, Anchor, 2017).

Kita kairioji aktyvistė, Nancy MacLean perspėjo apie pasiviešinti nenorintį politinį isteblišmentą, slapta nuo JAV piliečių užgrobusį valdžią, manipuliuojantį rinkimų rezultatais ir įgyvendinantį radikalią dešinę politiką („*Democracy in Chains: The Deep History of the Radical Right's Stealth Plan for America*“, Viking, 2017).

Atsakant tokiems autoriams, nurodoma, kad aprašydami taip nekenčiamą „dešinę“, jie nutapo itin tikslų politinės kairės autoportretą. Taip pat primename tikrovę, kuri egzistuoja jų šlovinamų demokratų mietuose ir valstijose. **Detroitas jau tapo chrestomatinu pavyzdžiu, kaip demokratų partija, vieną kartą pasisavinusi valdžią, daugiau jau niekada jos nebepaleidžia.** Miestą ištiko ekonominė ir kriminalinė katastrofa, t. y. žadant „socialinį teisingumą“, buvo atverta eilinė kairuoliška skurdo ir įsiskolinimo smegduobė. Apie tai galima paskaityti pradėdant David'o Maraniss'o „Once In A Great City“, Thorndike Press, 2015, baigiant Mark'o Binelli'o „The Last Days of Detroit: Motor Cars, Motown and the Collapse of an Industrial Giant“, London, Bodley Head, 2013.

Kadaiše klestėjęs miestas, demokratams išgyvendinus pramonę bei mokesčius mokančius piliečius, o taip pat iš esmės pakeitus gyventojų populiaciją, buvo

paverstas dar viena demokratų „partijos tvirtovė“. Daugeli dešimtmečių nuo socialinių išmokų priklausantieji klusniai balsuoja už vienintelę partiją, o ten vykstantys rinkimai kelia asociacijas su Kongo Liaudies Respublika marksizmo-leninizmo klestėjimo laikais, be ne Vakarų civilizacija.

Taigi, priešingame politinio ringo kampe irgi netylima, antai Eric'as Eggers'as 2018 metais išleistoje knygoje „Apgavystė: kaip kairė ketina pavogti ateinančius rinkimus“ („*Fraud: How the Left Plans to Steal the Next Electio*“, Regnery Publishing, 2018), pateikia glaustą sukčiavimų JAV balsavimo metu istoriją. Taip pat jis nurodo problemas, kilsiančias būsimų rinkimų metu, t. y. šiais 2020 metais.

Pavyzdžiui, dėl balsavimo paštu, dėl JAV pilietybės neturinčių asmenų dalyvavimo rinkimų metu, pačios balsų skaičiavimo sistemos techninių trūkumų ir t. t. įvyksiantys pažeidimai bei kilsiantys konfliktai. Kas šįmet ir atsitiko – būsimasis laikas tapo esamuoju. **Adrian'as Norman'as „Vagystės mene“ analizuoja priežastis, dėl kurių atsiveria galimybės falsifikuoti rinkimus JAV, kaip ideologiškai motyvuoti politikai bet kokia kaina siekia įgyvendinti leftistinę politiką, o demokratinę sistemą vertina kaip įrankį, tinkamą savo tikslams pasiekti** („*The Art of the Steal: Exposing Fraud & Vulnerabilities in America's Elections*“, Eleven Press, 2020).

Allum'as Bokhari perspėja apie daugianacionalinių technologijų įmonių, tokių kaip „Google“, „Facebook“ ar „Twitter“, kurių savininkai nusprendė, jog jie yra „gerieji cenzoriai“, sprendimą paprasčiausiai ištrinti iš skaitmeninės erdvės, panaikinti kaip politinę tikrovę netenkinančius politikus, pavyzdžiui, tokius kaip D. Trampas („*#DELETED: Big Tech's Battle to Erase the Trump Movement and Steal the Election*“, Center Street, 2020).

Kas įvyko ir kas tebesitęsia, patikrinti yra visiškai nesudėtinga. **Kaip antai, kuomet kartu su kitais riaušiniškais šių metų vasarą buvo suimta Niujorko miesto mero, komunisto Bill'o de Blasio dukra – dvidešimt penkerių metų Chiara de Blasio – gerasis tėtukas ją ne tik asmeniškai vadavo iš daboklės, bet urbi et orbi pareiškė, jog didžiuojasi jos „žygdarbiais“.** O „Twitter“ taip vadinami „faktų tikrintojai“ išcenzūravo, paprasčiau tariant ne tik uždraudė Niujorko policijos seržantų sąjungos (labdaringos asociacijos) žinutę, bet apskritai panaikino pačios organizacijos paskyrą.

Kas gi taip įsiutino skaitmeninio GLAVLIT'o (rus. Главное управление по охране государственных тайн в печати, ГВОГТП (ГВOT)) cenzorius? Kaip bet kuriuos kairiuosius – tiesos sakymas. Pareigūnų vardu Niujorko miesto policijos oficialioje paskyroje pareigūnų atstovas parašė: **„Kaip Niujorko miesto policijos departamentas gali apsaugoti Niujorką nuo riaušes keliančių anarchistų, jeigu daiktais besišvaistanti mero dukra yra viena iš jų.** Dabar mes žinome, kodėl jis draudžia mobilizuoti raitąją policiją ir neleidžia Niujorko policijos departamentui vykdyti savo pareigas.“ (citata originalo kalba: „*How can the NYPD protect the city of NY from*

rioting anarchist when the Mayors object throwing daughter is one of them. Now we know why he is forbidding Mounted units to be mobilized and keeping the NYPD from doing their jobs.“). Dar kartą, paraidžiui: „Twitter“ tiesiog panaikino policijos pareigūnų paskyrą.

Tokius konkrečius atvejus darosi sudėtinga suskaičiuoti. **Taip elgiamasi kasdien ir jokių Ostankino propagandininkų skabejevų su solovjovais, jokių komunistinės Kinijos cenzorių nereikia. Patys Vakarų skaitmeninių technologijų gigantai tai daro savo rankomis.**

Ir tai ne „dar vienos melagingos naujienos“, ne dar vienas įsivaizduotas „feikas“, kaip mūsų dienomis pamėgta kartoti, bet JAV Senato komiteto teisės klausimais posėdis, atliekant aukščiausių „Facebook“ ir „Twitter“ vadovų apklausą dėl jų vadovaujamų taip vadinamų „socialinių platformų“ veiklos. Tame tarpe cenzūruojant, nutildant ir šnipinėjant jų politinei darbotvarkei neįtinančius vartotojus – įrašą pažiūrėti galima Čia.

Nenutildomi, necenzūruojami, nevadinami melagiais vienos gerai žinomos politinės krypties atstovai. Jie neįtraukiami į jokių viešai skelbiamus sąrašus dėl savo politinių pažiūrų, taip pat jiems negrasinama susidorojimu. Išklauskime juos.

Pavyzdžiui, Robert'as Reich'as, buvęs H. B. Obamos patarėjas, teigia, jog kuomet visas šis košmaras pasibaigs (debatai dėl JAV prezidento rinkimų rezultatų), bus būtina įkurti tiesos ir susitaikymo komisiją, kuri išsiaiškintų ir įvardintų kiekvieną valdžios atstovą, politiką, administratorių ir žiniasklaidos magnatą, kurių gobšumas ir bailumas sukėlė minėtą katastrofą (citata originalo kalba: „*When this nightmare is over, we need a Truth and Reconciliation Commission. It would ... name every official, politician, executive and media mogul whose greed and cowardice enabled this catastrophe*“). **Verslininkas Richard'as William'as Costolo, buvęs „Twitter“ generalinis direktorius, atvirai pareiškė, kad savanauddžiai kapitalistai pirmieji bus išrikiuoti prie sienos ir sušaudyti vykstant revoliucijai, o jis, Richard'as, pats asmeniškai egzekucijų metu mielai transliuos vaizdus to, kas vykdoma, ir komentuos** (citata originalo kalba: „*Me-first capitalists ... are going to be the first people lined up against the wall and shot in the revolution. I'll happily provide video commentary*“). Bhaskar'as Sunkara, politinis apžvalgininkas, žurnalo „Jakobinas“ steigėjas, pareiškė, kad Romanovų dinastijos mažų vaikų nužudymas yra pateisinamas vardan revoliucijos (citata originalo kalba: „*I think killing the little Romanov children was justified [for the sake of the revolution]*“). Ir taip toliau, ir panašiai. **Nei vienas jų savo žodžių neatsisakė, nepatikslino, kad jų ištarti žodžiai buvo suprasti neteisingai ar iškraipyti.**

Tai, kas vyksta mūsų visų akivaizdoje, dedasi jau nebe pirmi metai. Pranešantys apie demokratų partijos atstovų nusižengimus, atvirai nusikalstamą veiką būdavo ir tebėra cenzūruojami, blokuojami, ištrinami, jų pranešimai išvadinami „klaidinančiais“ bei „melagingais“, nesvarbu, kokie svarūs įrodymai, kokie patikrinti faktai bebūtų

pateikiami. Tuo tarpu kairiąją „politinę darbotvarkę“ atstovaujančiųjų sakomos kalbos ir atliekami veiksmai pateikiami kaip „norma“, kurią reikia besąlygiškai priimti ir nevalia ginčytis.

Todėl tai, ką mes šiandien stebime, yra visiškai dėsninga pasekmė įvykių, kurie rutuliojosi jau kelis dešimtmečius. Teisininkė, buvusi federalinė prokurorė Sidney Powell pažadėjo „išlaisvinti Krakeną“, atskleisdama neįtikėtino masto falsifikacijas, įvykdytas šių metų rinkimuose. **Pasak jos, tos pačios įmonės, atsakingos už 2020 metų JAV prezidento rinkimus, naudodamos tas pačias technologijas bei programinę įrangą, falsifikavo rinkimų rezultatus Venesuelos diktatoriaus Hugo Čaveso naudai** (vaizdo įrašą galima pažiūrėti čia). Šie teiginiai „progresyvių žurnalistų“ kaip mat pavadinti nepagrįstais – esą niekas nebepali pakeisti JAV prezidento rinkimų rezultatų. Profesionali teisininkė pateikia įrodymus dėl analogiškų falsifikacijų, kuriuos konformistinė žiniasklaida arba ignoruoja, arba paskelbia nevertais dėmesio.

Leftistų primetama „naujoji norma“ bei keliama „revoliucija“ čia pat atsisuka prieš juos pačius, kartais tiesiog kurioziškai. Pavyzdžiui, kaip nutiko Portlendo miesto įgaliotinei Jo Ann Hardesty, besąlygiškai palaikančiai „Black Lives Matter“ judėjimą ir griežtai reikalaujančiai panaikinti policijos, kurią ji kaltina „sisteminiu rasizmu“, finansavimą. Šiai „revoliucionieriai“ pasisekė, nes jos taip nekenčiama policija ją pačią ir ištraukė iš bėdos. J. A. Hardesty, grįždama iš kazino, kur minėta afrokovotoja prieš „sisteminių rasizmą“ pramogavo, pati (kaip vėliau paaiškėjo) sukėlė konfliktą su ja vežusiu „Lyft“ taksistu. **J. A. Hardesty, nusprendusi, jog jos asmeniniam saugumui iškilo pavojus, šaukėsi ne leftistinių bendrininkų pagalbos, bet paskambino policijai. Kaip tik tuo metu, kai ji skambino, taksi automobilis buvo ne Portlendo miesto jurisdikcijoje.** To paties, kurio teisėsaugos pareigūnų finansavimo nutraukimu ir išvairkymu asmeniškai rūpinosi Portlendo miesto įgaliotinė J. A. Hardesty. Jos laimei, taksi tuo metu buvo Vašingtono valstijos ribose. Todėl buvo kas atsiliepiama numeriu 911 ir dviejų policininkų ekipažas atskubėjo vaduoti taksi automobilyje rietenas sukėlusios revoliucionierės (nebeapsikentęs vairuotojas liepė jai tiesiog išsimėžti lauk). **Savaime suprantama, jokios J. A. Hardesty padėkos pareigūnai nesulaukė. Dar daugiau, ji juos užsipulė. Viešai. Ji nuosekliai toliau kovoja prieš „rasistus policininkus“.**

Nutiko tai, kas nutinka be jokių išimčių: policijos atstovai nusprendė beprasmiškai nesiginčyti ir paskelbė įvykio įrašą.

Tai nėra vienintelis ar atsitiktinis atvejis, ar keistas nesusipratimas – jau galima publikuoti daugiatomę pavyzdžių enciklopediją, kaip ką tik pareigūnus keikusiai ir juos išvaikyti reikalavusieji leftistai ima šauktis jų pagalbos. Konformistinė žiniasklaida ir vėl arba tyli, ignoruodama tai, kas įvyko, arba pateiktus akivaizdžius įrodymus išvadina „netiesa“ bei „melagyste“. Jokie įrodymai nedomina, nes tikrovė yra uždrausta.

Pakanka nurodyti konkrečius faktus, išvardinti bei

pateikti įrodymus, kaip toks faktologinės medžiagos pateikėjas užpjudomas, apšaukiant „rasistu“, „fašistu“ ir „dešiniuoju radikalų“. Kaip antai, **Mičigano valstijos generalinė prokurorė Dana Nessel pateiktą ieškinį dėl pažeidimų rinkimų metu pavadino rasistiniu.** Kadangi ji demokratų partijos narė, pateikti įrodymai, išvardinti teisiniai argumentai generalinės prokurorės nedomina. Nors kalbama ne apie rasę ar odos spalvą, bet apie įstatymų ir rinkimų tvarkos nesilaikymą. Pjudymo taikiniai konformistinei žiniasklaidai tapo teisminius ieškinius teikiantieji ir reikalaujantieji elementariai laikytis tvarkos.

Kaip nurodė Walteris Ulbrichtas (Vokietijos Vieningosios socialistų partijos pirmasis sekretorius, stalinistas) 1945 metais, sovietams užgrobiančiam valdžią Vidurio Europoje, dangstantis „laisvais rinkimais“ ir „pačiomis skaidriausiomis procedūromis“, veikti leidžiama tik taip: „Šiuo klausimu negali būti jokių neaiškumų – viskas turi atrodyti demokratiška, bet kontroliuoti viską turime mes.“ Kol pliekiamasi kas yra blogesnis ir svaidomasi kaltinimais sąmokslų teorijomis, galimybės išgirsti vieniems kitus, išsiaiškinti, galų gale sutarti bent jau dėl esminių dalykų, menksta kartu su vis dar turimomis laisvėmis.

<http://valstietis.lt/naujienos/svetur/trojos-asilas/>

Tomas Senūta: Apverstas pasaulis (II): brolybė



Pieter Bruegel vyresnysis. „Palyginimss apie akluosius“. 1568 m.

Tomas Senūta yra Nacionalinio Susivienijimo narys, įvairių tekstų autorius ir projektų vadovas

Pirma dalis yra čia (<http://www.propatria.lt/2020/11/tomas-senuta-apverstas-pasaulis-lygybe.html>).

„Abstrakčiai mylėdamas žmoniją, beveik visada myli vien save“, - sako viena Fiodoro Dostojevskio romano „Idiotas“ (1867 m.) veikėja. Mes gi gyvename grandiozinių projektų ir idėjų laikais, kai kiekvienos pop bei media žvaigždės ir žvaigždutės prisistatymas neįsivaizduojamas be šiltų jausmų bei pagalbos demonstravimo visai žmonijai. Kai puikioj 2000 m. komedijoje „Mis slaptoji

agentė“ šią vaidinanti Sandra Bullock per „Mis Amerika“ rinkimų konkursą į klausimą „Ko dabar labiausiai reikia visuomenei?“ lepteli atsakymą „Sugriežtinti bausmes anksčiau laiko iš kalėjimų paleistiems nusikaltėliams“, salė nuščiūva ir išivyrauja mirtina tyła. Ji atgyja audringai reikšdama susižavėjamą tik tuomet, kai herojė mažiau žavingai nusišypsojusi pasitaiso pagal tai, ką girdėjo iš absoliučiai visų kitų kandidačių: „Ir taikos visame pasaulyje!“

Šiais laikais, panašu, kad tokiais dalykais kaip toje komedijoje nebejuokaujama. Kaip ir nebuvo juokaujama apie garsų šūkį „Miru mir!“ („Taika pasauliui“, rusų kalba) bei į jį panašius mano vaikystės laikais šalyje, kuri vadinosi SSSR. Ne tik politikai, bet ir mes patys jaučiamė tarsi prievolę užtikrinti taiką, ekologiškumą, tvarumą, stabilumą, darnumą, įvairovę ir gerovę ir dar daug pačių geriausių dalykų ne mažiau kaip visam pasauliui. Bent jau deklaracijomis.

Bet grįžkime prie pirmojo teiginio. Ar aš galiu mylėti visą žmoniją? Atlikime mintinį eksperimentą. Tarkime, stovime prie didelio žemėlapių, jūs bedate į kokią nedidelę salelę šalia Norvegijos ar Švedijos krantų ir klausiate manęs ar aš myliu tos salos žmones. Jei jau myliu visą žmoniją, turėčiau mylėti ir juos. Bet, sakydamas, kad juos myliu, akivaizdžiai meluočiau. Aš nežinau nieko apie tuos, kurie ten gyvena. Maža to, aš net nežinau ar ta sala gyvenama! Kitaip tariant – jie man nerūpi. **Kaip aš galiu mylėti žmogų, kuris man net nerūpi?** Net ir šiais virtualaus bendravimo laikais suprantame, kad jei, pvz., vaikas teigia mylįs kokią nors merginą, tai jis bent jau tikrai kažką apie ją žino, jei dar nematė jos nuotraukos, tai bent susirašinėjo, stebėjo, žodžiu kažkaip jau rodė gyvą susidomėjimą.

Gal dėl to kaip nacionalistui tenka pritarti mano draugo priekaištui, kad kitų tautų interesais nacionalizmas nesirūpina. Aš tikrai tuo pasigirti negalėčiau. Kur jau ten kitų, ar taip jau ir paprasta pasirūpinti savosios? Galų gale – ar taip jau kiekvienas sugebame tinkamai pasirūpinti net savo ir savo pačių artimiausių žmonių interesais? Bei grįžtant prie ankstesnio teiginio – kiek gerai aš pažįstu tas kitas tautas, kad žinočiau kokie yra jų tikrieji interesai? Ar aš gerai žinau ir kiekvieno žmogaus interesus skirtingais laiko momentais? Vienas suka galva kokį aukštąjį mokslą pasirinkti, antras naktimis nemiega galvodamas kaip patekti pasirodymams į geriausias pasaulio koncertų sales, trečiam labiau rūpi kaip išsigydyti depresiją, kažkam – iš ko reikės susimokėti gale mėnesio komunalinius mokesčius, o yra pasaulyje ir tokių, kuriems terūpi kaip gauti vandens ir pavalgyti. Kaip jau minėjau pereitame šio straipsnio skyriuje, mes – skirtingi.

Krikščionybė siūlo meilę artimui norint vienas kitam padėti užtikrinti savuosius interesus. Pabrėžtinai artimui. Jei nelabai aišku, kas tas artimas, verta paskaityti Naująjį Testamentą anglų kalba, ten ši sąvoka įvardijama žodžiu „neighbour“, kurio įprastinė reikšmė yra „kaimynas“. Tokiu būdu „nešiodami vienas kitų naštas“, kaip gražiai įvardinta tame pačiame Testamente, ir plėsdami tų artimųjų ratą mes ir stengiamės kiekvienam pasiekti visų tų gerų dalykų, kuriuos išvardijau anksčiau.

Ne taip seniai savo feisbuko sienoje dalinausi puikiu anoniminiu humoristiniu vienos progresyviųjų jaunuolių gyvenimo kelių dienų atpasakojimu. **Vieną dieną ji eina į mitingą dėl retos Amazonijos vikšrelių rūšies**

išsaugojimo, o vakare vyksta darytis trečio aborto. Kas žmogui gali būti artimesnio nei jo paties kūdikis, savųjų iščių vaisius? Pasakojimas labai simptomiškas – panašu kad progresyvioji žmonija tarpusavyje yra labiau broliška su vikšreliais nei su kitais tokiais pat žmonėmis. Kažkodėl prisiminiau senuosius tekstus apie visų mūsų broliją kapuose, kai visi draugiškai tapsime vikšrelių maistu. Mirties broliją.

Ką gi myli šio humoristinio pasakojimo herojė? Galbūt ir internete matytus vikšrelius, nors ar jos rūpestis prisidėti mitingais realiai kuo nors jiems padės, aš abejoju. Neabejotinai labiausiai ji myli pačią save. Savęs kaip kovotojos dėl geresnio pasaulio suvokimas neabejotinai prideda daugiau pasitenkinimo savimi. Kaip ir abstrakčios nuostatos apie būk tai giliai savyje liepsnojančią meilę žmonijai.

O ką gi jai ir man siūlo šiuolaikinis pasaulis, kad padėčiau kitiems jų interesus užtikrinti? Toleranciją. Toks yra esmingiausias didžiausią gerį apibrėžiantis šių laikų žodis, kurio nei vienoje vietoje Biblijoje nerasime. Kodėl? Perkratęs gūglo išmintį, visur randu, kad ši sąvoka siejama su pakantumu – kitokios nuomonės, įsitikinimų, etc. **Ir nors teigiama, kad pakantumas nėra abejingumas, parodykite man šiuolaikinių žmogų, kuris būtų nusiteikęs dėl kitų kitokios nuomonės kentėti. Užtenka, kad jis jos nekolioja, nesityčioja ir nesišaipto ir tokį žmogų mes jau vadiname tolerantišku.** Ar ne paprasčiau būtų pasakyti, kad jam nerūpi, t. y. jis yra kitų nuomonėms abejingas? Manau, kad taip.

Būtent abejingumas yra ir progresyvosios liberaliosios ideologijos norma. Nesikišk į kitų reikalus arba, kitaip pasakius, rūpinkis tik savimi. Dar kitaip – verta ir teisinga kištis į kitų reikalus tik tuomet, kai tie reikalai paliečia ir tave ar yra kažkaip tiesiogiai su tavimi susiję. Kaip kad vienas liberalas sakė man – kaip tu gali iš viso kalbėti apie abortus, jei ne tau gimdyti! Na, gerai pagalvojus, o kodėl aš turėčiau mokesčiams skirti pinigų, kurie bus leidžiami teisėsaugai ir baudžiamajai sistemai tiems, kuriuos išprievartavo, nužudė ar apiplėšė? Verčiau už juos pats pasirūpinsiu savo apsauga. Manęs nei išprievartavo, nei nužudė, nei apiplėšė, lai su tais niekadėjais ir aiškinasi patys tie, kuriuos išprievartavo, nužudė ar apiplėšė, ne mano reikalas. Skęstančiųjų gelbėjimas – pačių skęstančiųjų reikalas, kaip sakė liberalizmą matyt gerai išmanęs Ostapas Benderis.

Tokiu būdu nusikaltimų ir kitokių konkrečių blogybių bendrai šiuolaikiniame vakarų pasaulyje nemažėja, atvirkščiai – daug kur, deja, didėja. Tuo tarpu mes kovojame už įvairių mažumų teises. Tai juk irgi labai pažangu ir šiuolaikiška. Už ką ir kodėl kovoti paprastai sužinome iš tų pačių pop ir media žvaigždžių, prie jų vėliau prisideda ir politikai. Retas kuris gali pasigirti tų mažumų pažįstas. Užtai žino, kad reikia kovoti ir kaip reikia kovoti. Paprastai – kokiais nors mitingais. Nesusilaikysiu ir vėl neprisiminęs „senų-gerų“ SSSR laikų. Realiai tuomet man neatrodė, kad tuolaikiniais dažniais mitingais mums pavyko išsikovoti darbo žmonių valdžią, visų lygybę ir gerovę. Neatrodė ir dabar, mat kai pasidomiu, kas vyksta, pvz., pasaulyje seksualinių mažumų stovykloje, tai jie ir toliau skundžiasi. Ką gi, mes kovojame dar labiau. Dėl ko? Žinoma dėl ko – dėl geresnės visuomenės.

Kas gi ta geresnė visuomenė? Nors daugelis žmonių

šiais laikais netiki Dievu kaip Asmeniu, argumentuodami dažniausiai tuo, kad jo neįmanoma pamatyti, pačiupinėti ar dar kažkaip panašiai įrodyti juslėmis, kažkodėl tas pats daugelis tiki visuomene kaip Asmeniu, nors niekas irgi negalėtų teigti, kad yra tą Visuomenę kažkaip matęs, čiupinęs ar girdėjęs. Tačiau moderniai politikai yra būdinga visus savo susirūpinimus, uždavinius ir tikslus kelti būtent šios abstrakčiosios visuomenės vardu ir jos labui. Taigi, šiais laikais mes tarnaujame nebe artimui ir ne Dievui, tarnaujame Visuomenei.

Tačiau nėra tokios Visuomenės kaip atskiro asmens, ką jau kalbėti apie tokias grandiozines ypatas kaip Globali Visuomenė, Atvira Visuomenė ir t.t. Yra tik atskiri žmonės - asmenys, tarpusavyje susiję daugybe įvairiausių ryšių. Tiesa, juos nesunku paversti minia ir valdyti, o tiksliau – manipuluoti jais per tų pačių žmonių bendrus asmeninius ir kolektyvinius žemiausius instinktus.

Kaip nebūti minia? Sąmoningi, t. y. nesileidžiantys būti žemiausiais instinktais valdomi žmonės, puoselėdami ryšius su artimiausiais sudaro bendruomenes. Jei šios bendruomenės turi ir kažką bendro tarpusavyje, jos gali pavirsti tauta. Bet, kaip pastebėjome, skirtingi žmonės gali turėti skirtingų interesų, tuomet kaip? Krikščionišku solidarumo principu. Apie tai jau papasakosiu kitame skyriuje, kuris bus apie laisvę.

<http://www.propatria.lt/2020/11/tomas-senuta-apvers->

Ramūnas Trimakas: Bolševizmo dvasna gyva, totalitarizmas gražinamas septinmyliais žingsniais



Keti Griffin pozavo su nupjautos ir sukruvintos D. Trampo galvos imitacija

Anapus bei šiapus Atlanto vandenyno konformistinė taip vadinama žiniasklaida, Lietuvoje veikiantiems atitikmenims neatsilieikant, kasdien entuziastingai primena, kad netrukus iš ovaliojo kabineto daiktus turės susipakuoti ir dingti Donaldas Trumpas. Vis dar einančiam Jungtinių Amerikos valstijų prezidento pareigas drėbiamai kaltinimai, neva šis neteisingai ir neteisėtai elgiasi.

Kaip moralinis orientyras pateikiamas Džordžas Baidenas ir jo pasekėjai, kaltinantys D. Trampą „gėdingu

elgesiu“. Pavyzdžiui, neva šis trukdąs perimti valdžią ir valstybinių institucijų kontrolę. Tiek save žurnalistais vadinantieji, tiek Dž. Baideno politinė grupė visai neketina prisiminti paprasto fakto, kad JAV Konstitucija nėra nei panaikinta, nei perrašyta. Įstatymai, reglamentuojantys pergales rinkimuose pripažinimo, o taip pat valžios perdavimo tvarką, nėra atšaukti.

Jokiems žurnalistams nesuteikta teisė savo nužiūra skelbti patinkantį asmenį JAV prezidentu. Tai yra ne žurnalistinė, bet juridinė procedūra. Vis dar vadovaujamosi ne Čingischano jasomis, Kalabrijos ‘Ndrangheta’os mafiozų „garbės kodeksu“ ar JAV dalies žurnalistų, nesvarbu, kokie jie „liberalūs“, „progresyvūs“ bei kairuoliški būtų, norais. Remiamasi rinkimų rezultatų sertifikavimo tvarka.

Reikalo esmė yra ne kuri žurnalistų bei politinio isteblišmento dalis prieš D. Trampą ar už Dž. Baideną. Reikalo esmė yra rinkimų skaidrumo ir teisingumo užtikrinimas, tvarkos palaikymas, klaidų išaiškinimas, abejonių pagrindimas arba išsklaidymas. Pavyzdžiui, Džordžijos valstijos sekretorius Brad’as Raffensperge’as oficialiai pranešė, kad kiekvienoje rinkiminėje apygardoje bus kruopščiai, dalyvaujant stebėtojams ir teisėsaugos pareigūnams, rankomis perskaičiuojami balsavimo rezultatai, patikrinant kiekvieną biuletinį. Užtat dažna(s) komentuojoja(s) Lietuvoje nepalaužiamai įsitikinusi(-ės), jog visa tai „feikas“, dar vienas „nukryžiuotas berniukas“ – visai nesvarbus, apie ką pranešama. Ar apie žurnalista atliktą tyrimą ir išaiškintą vis dar balsuojantį seniai mirusį konkretaus asmens tėvą (bei kodėl taip galėjo atsitikti), ar partijų narių arba pareigūnų ištartus pareiškimus, kurie nėra propagandinio serialo „TASS-as įgaliotas pranešti“ tęsinys. Kalbame visai apie ką kitą, t. y. sąžiningus rinkimus ir visiems vienodų taisyklių taikymą, taip pat landų pažeidimams daryti pašalinimą.

Nei melasklaidininkai, nei jų transliuojamu „produktu“ apnuodytieji (nors atrodyti, jog homo sapiens atmintis turėtų būti ilgiau išliekanti nei auksinės žuvelės) nieku gyvu nenori prisiminti taip vadinamą „pirmųjų prezidentinių debatų“. Juose vedantysis Chris’as Wallace’as vienašališkai puolė D. Trampą ir palaikė Dž. Baideną. Tuo nesunku įsitikinti, įrašas vis dar pasiekiamas. Vedantysis Ch. Wallace’as labai aiškiai ir konkrečiai paklausė Dž. Baideno: „Ar Jūs paraginsite savo šalininkus išlikti ramiais kol balsai bus skaičiuojami, ir ar Jūs įsipareigojote neskelbti pergales, kol nebus pateiktas nepriklausomas rinkimų (rezultatų) patvirtinimas?“ (išrašas anglų kalba: „Will you urge your supporters to stay calm while the vote is counted, and will you pledge not to declare victory until the election is independently certified?“). Dž. Baidenas, tebetvirtinantis, kad yra puikios sveikatos, blaivaus proto ir aiškios sąmonės, atsakė glaustai bei aiškiai: „Taip“ (išrašas anglų kalba: „Yes“).

Dar kartą, skiemenimis, rišliai ir nuosekliai: oficialus rinkimų rezultatų patvirtinimas kol kas nėra pateiktas. Kai kurie žurnalistai, politikai ir užsienio šalių atstovai (kas, beje, gali būti įvertinta kaip kišimasis į JAV vidaus reikalus) pasveikino Dž. Baideną ir Kamalą Haris su pergale. Dž. Baidenas kartu su savo komanda reikalauja atiduoti jiems valstybės institucijų kontrolę ir valstybės valdymą. **Ką tik Dž. Baidenas įtikinėjo priešingai, esą jis laikysis įstatymais apibrėžtos tvarkos, bet šandies elgiasi priešingai.** Kalbame ne už ar prieš

Dž. Baideną, D. Trampą ar kurį kitą asmenį, bet apie nustatytos tvarkos laikymąsi.

Demokratų partijos šalininkai ir jų sąjungininkai, „švęsdami“ pergalę, rengia pogromus, puldinėja pareigūnus, marodieriauja. Pavyzdžiui, D. Trampo nekenčiantys anarchistai Oregono valstijoje, Portlande užpuolė Multnomah'o rinkiminės apygardos Dž. Baideno atstovų būstinę, ją nuniokojo bei „papuošė“ necenzūriniais užrašais „Fuck Biden“.

Pastaba ta proga: šią vasarą **Vilniuje surengtame BLM smogikų palaikymo mitinge mūsų pareigūnams buvo į veidus baksnojama šukiais „Fuck the police“.** Kaip mums visiems išaiškino kompetetingi ekspertai, tai visai ne nusikaltimas, o solidarumo akcija, be to, tai yra metonimija. Apskritai, kelia nuostabą, kad minėtas šukis įžeidžia valdžios institucijas. Pratešiant tokius samprotavimus, „Fuck Biden“ yra visiška etiška solidarumo akcija ir būtų keista, kad ji galėtų įžeisti Dž. Baideną (būtent juk Džonas pats asmeniškai nepaminėtas) ir tai tikrai ne nusikaltimas. Metonimija, kaip jau buvo mums išaiškinta. Kitą vertus, JAV teisėsaugos atstovai laikosi priešingos nuomonės.

Šiai dienai faktai yra tokie: kol kas laukiama oficialių rinkimų rezultatų patvirtinimo ir nugalėtojo prezidento rinkimuose paskelbimo. Per griežtai nustatytą laiką bus atliktas tyrimas ir pateiktas vertinimas, kadangi iš daugybės rinkimų apygardų sulaukta pranešimų apie pažeidimus, be to, pateikti teisiniai ieškiniai dėl galimai nusikalstamos veikos.

Ir dar tokia „smulkmena“: **pakako Baltųjų rūmų spaudos atstovei Kayleigh'ai McEnany bei kitiems oficialiems prezidento administracijos atstovams numatyto susitikimo su žiniasklaida metu pranešti, kad bus pradėta patikros ir balsų perskaičiavimo procedūra, kaip pagrindiniai televizijos kanalai ir vėl nutraukė teisioginę transliaciją.** Periodiniai leidiniai, pradedant „The New York Times“, užbaigiant „The Washington Post“ pratrūko kaltinimais Baltųjų rūmų atžvilgiu.

Teks ir vėl pasikartoti: dar to nebuvo JAV istorijoje, kad pagrindiniai žinių perdavimo kanalai cenzūruotų kol kas savo pareigas einantį prezidentą, taip pat reguliariai išjungtų tiesioginį eterį, kreipiantis jam pačiam arba jo atstovams.

Ar kada būta tokios susiskaldymo gylybės ir, atrodytų, nebeįveikiamo susipriešinimo? Net paskutiniai 1860-ieji metai – prieš prasidedant pilietiniam karui JAV – atrodo harmonijos etalonu, lyginant su tuo, kas vyksta mūsų dienomis. Anuomet JAV universitetų studentai nebuvo apsėsti jakobinų teroro idėjų ir nevertė statulų, vietoje jų išskeldami stabus masiniams žudikams, tokiems, kaip Maksimiljanas Robespjeras. **Juodmarškiniai smogikai neklaidžiojo iš valstijos į valstiją, kryptingai puldinėdami policijos pareigūnus ir niokodami miestų bei miestelių centrus.** Tais „neprogresyviais“ laikais net demokratų partijos politikai masiškai nenutraukdavo finansavimo teisėsaugos pareigūnams ir nedraudė jiems gaudyti žmogžudžius, prievartautojus ir marodierius, nesvarbu, kokia pastarųjų odos spalva bebūtų. Skirtingas politines pažiūras atstovaujantys žurnalistai pliekėsi leidinių puslapiuose, bet tokia visaapimančio provokacijų, melo, tikrovės neigimo ir kludiesių skleidimo sistema dar neegzistavo.

Pavyzdžiui, nebuvo tiek nebaudžiamai atvirų raginimų bei grasinimų nužudyti JAV prezidentą ar susido-

roti su jo artimaisiais, kaip mūsų dienomis. Nesvarbu, kaip išrinktas prezidentas nepatiktų: ar Bendžaminas Harisonas, priėmęs kenksmingus JAV ekonomikai sprendimus, sukėlusius 1893 metų krizę, ar Ričardas Niksonas, tapęs 1972-1974 m. visuotinio pasipiktinimo bei paniekos objektu, nesulaukė tokio JAV pramogų industrijos įžymybių „dėmesio“ kaip D. Trampas.

Paskutinis toks „juokelis“ ištransliuotas šių metų lapkričio 8 dieną animaciniame seriale „Šeimos bičas“ (angl. „Family guy“). Remiantis siužetine linija, D. Trampas, Melania Tramp ir vice-prezidentas Maiklas Pensas pasikaria kalėjime. „Fantazijos“, „pokštai“, „pasiūlymai“ bei „performansai“ šia tematika nenutrūko visą D. Trampo kadenciją.

Tik keli pavyzdžiai ir daugybės: **Džonis Depas teiravosi, kada gi pagaliau bus nužudytas JAV prezidentas, Maikas Rurkas išreiškė pageidavimą susidoroti su D. Trampu asmeniškai, daug kartų jį įžeidinėjo ir kartojo grasinimus, Madona viešai dalinosi savo troškimu išsprogdyti Baltuosius rūmus, Robertas De Niras sakėsi norintis trenkti JAV prezidentui į veidą, o Ketį Grifin pozavo su nupjautos ir sukruvintos D. Trampo galvos imitacija. Galima vardinti, vardinti ir vardinti. Kairuoliškas internacionalas abiejuose Atlanto vandenyne pusėse džiugiai palaiko. Darniu choralu liejasi grasinimai D. Trampui ir jo šeimai vientisu skambesiu su Lotynų Amerikos diktatoriais, besiskelbiančiais liepsningais Karlo Markso pasekėjais, Šiaurės Korėjos kimais bei Irano ajatolomis.**

Jeigu jūs neapdairiai pasidomėtumėte, kas gi nutiktų, tarkime, jei kokia „humoristė“ ar „politinė aktyvistė“ nuspręstų lygiai taip pat papozuoti su nupjauta ir sukruvinta Huseino B. Obamos galvos imitacija arba pavaizduoti animaciniame seriale Dž. Baideną kartu su savąja Džil Baideniene pasikorusius kalėjime, konkrečių pasiūlymų sulauktumėte labai greitai. **Priminti nereikia, kad ne tik prasidėtų kairiojo agentūrinio tinklo puolimas, kaltinant „rasizmu“, „fašizmu“ ir t. t. bei atviri grūmėjimai susidoroti.** Teisėsauga nedelsiant imtųsi veiksmų, nes grasinimai ar raginimai nužudyti JAV prezidentą yra federalinis nusikaltimas, už kurį numatyta baudžiamoji atsakomybė (tame tarpe įkalinimas iki 5 metų).

Užteko muzikinės grupės „Creed“ dainininkui Scott'ui Stapp'ui privačiai tarp keturių akių leplelėti, jog mielai nudėtų H. B. Obama, kaip jo žmona akimirksniu įskundė savo vyrą ir specialiųjų tarnybų agentai suėmė dainininką.

Nepergyvenkite, nei vienos iš minėtų antitrampinių įžymybių Temidės ranka nepasiekė. Kita vertus, selektyvinis teisingumas buvo uoliai įgyvendinamas H. B. Obamos prezidentavimo laikotarpiu. Antai kruopščiai sekamas ir nuolatos pjudomas rašytojas ir kino režisierius Dinesh'as Joseph'as D'Souza 2014 m. pervedė savo asmeninius 20 000 dolerių bičiulio Wendy Long'o politinei kampanijai paremti (ne demokratų partijos nariui, savaime suprantama). Taip buvo surasta proga užvesti bylą D. J. D'Souza'į, tiesa ne už H. B. Obamos kritiką, kad ir kaip norėtūsi, bet dėl neteisėtios finansinės paramos. D. J. D'Souza tais pačiais 2014 m. buvo pasodintas į kalėjimą, o 2018 m. gegužės 31 d. tuo metu naujasis prezidentas D. Trampas jį reabilitavo, sukeldamas eilinių amerikiečių kairiojo aktyvo įtūžį. Tuo tarpu Lietuvoje sulauktytas miliardierius Ahmadas „Andy“ Khawaja (Libano

ir JAV pilietis), kaip mus informuoja „[...] buvo sulaukta Lietuvos teisėsaugai sulaukus JAV Teisingumo departamento prašymo. Jungtinėse Valstijose įtariama, kad A. Khawaja buvusios kandidatės JAV prezidento rinkimuose Hillary Clinton rinkimų kampanijai neteisėtai pervėdė 3,5 mln. JAV dolerių. “ Taip pat, kad jis buvo paleistas už užstatą. Teigiama, kad byla turinti politinę potekstę. Pasitikslinkime: tie patys įstatymai vieniems galioja, o kitiems ne? **Visi vienodai lygūs prieš įstatymą, tik kai kurie lygesni?** Ar, vis dėlto, kaip buvo pabrėžta, tai politinis procesas? Galimai inicijuotas dėl to, kas minėtas verslininkas pervėdė vieną milijoną dolerių D. Trampo prezidentinės inauguracijos fondui (kas, beje, nedraudžiama ir visiškai legalu) atkapsčius senus prasižengimus?

O dabar ne tiek apie ateities planus, bet protų būklę. Mišelė Obama asmeninėje „Twitter“ paskyroje daugiau negu tiesiai šviesiai pasiūlė neužmiršti apie milijonus tų, kurie balsavo už „[...] melą, neapykantą, chaosą ir susikaldymą“. Pasirodo, dabar štai kaip apibūdinamas laisvas balsavimas už norimą kandidatę Jungtinėse Amerikos Valstijose. Tiesa, netruko kilti nuostaba ar net pasipiktinimas, tad M. Obama redagavo, papildė ir sušvelnino savo įrašus. Aktorius John’as Cusack’as tiesiai šviesiai trečdalį šalies gyventojų pavadino naciais, vadinasi, jo paties žodžiais tariant, priešais. Maiklas Saimonas (Michael Simon), buvęs H. B. Obamos administracijos analitikas, sudarė duomenų bazę, pavadintą „Trampo atskaitomybės projektas“. Šioje duomenų bazėje įrašyti visi „Trampo sikofantai“, kaip nurodo viena iš demokratų partijos lyderių Alexandra Ocasio-Cortez. Žurnalistė, „The Wahington Post“ straipsnių autorė Jennifer Rubin teigia, kad **D. Trampą palaikysieji neturi teisės dirbti kokį nors valstybinį darbą, privalo negauti pareigų korporacijose ar universitetų fakultetuose**, tokie apskritai negali būti priimti išauklėtos visuomenės (citata originalo kalba: „[...] never serve in office, join a corporate board, find a faculty position or be accepted into ‘polite’ society“). Ir taip toliau, ir panašiai. Visa tai jau XX amžiuje daug sykių kartotas kursas. Nieko nepasimokyta.

Daugybę kartų buvo ištarta, jog JAV nėra susiskaldžiusios dėl rasės, odos atspalvio, lyties ar seksualinės orientacijos. Amerika yra susiskirsčiusi į protingus ir kvailius. Ir tik patys kvailiai susirieja tarpusavyje dėl rasės, odos atspalvio, lyties ar seksualinės orientacijos.

Liudytojais daug kartų įspėjo mus, surinko įkalčius ir patvirtinimus, smulkmeniškai išdėstė bei pateikė tikrovės fragmentus. Pavyzdžiui, Rhoda Power („Under the Bolshevik Reign of Terror“, New York, McBride, Nast & company, ltd., 1919) ar Arthur’as Koestler’is („Darkness at Noon“, Macmillan, 1940), kaip ir daugybę kitų, išdrįsusių prabilti. Ėjimas leftistinio pragaro ratu kartotas jau nesyk: esą žmonės nusipelnė tik paniekos, jie yra bailiai. Įzeidžiantys terminai, priklausomai nuo vietos ir aplinkybių, gali keistis, pvz., drėbtelint klintonišką deplorables. **Valdyti žmogiškūščius (nūdien išvadinamus „rasistais“, „seksistais“, „islamofobais“ ir kaipgi be bolševikinės klasikos – „fašistais“)** gali tik visiškai jokių skrupulų neturinti(s). Visa kita yra gryniausi plepalai, literatūra, filosofija ir panaši muzika kvailiams. Kadangi laukiniai žmonės yra tas pats kas kriminaliniai nusikaltėliai, tai pirmučiausias valdžią užgrobusių left-

tistų reikalas – paversti visą šalį kalėjimu, mat kalėjimo gyvenimas žmonėms yra pats tinkamiausias. **Minėtam tikslui įgyvendinti patys patikimiausi sąjungininkai yra tos šalies kriminalinės padugnės ir iš viso pasaulio nebesuskaičiuojamomis rujomis suvežami laukiniai.**

Netekę laisvių šalies gyventojai išvaduojami nuo rūpesčių, kurie kankina savarankiškus ir atsakingus žmones. Patekusiems į kalėjimą niekas daugiau neberūpi, už juos galvoja kiti. Tokioje sistemoje didžiausi pasišventėliai yra kalėjimo vergai. Dėl to leftistai taip nuoširdžiai neapkenčia „vienaaukštės Amerikos“ ir priemesčių gyventojų, ūkininkų ir smulkių bei vidutinių verslininkų, taip pat visų, kurie gyvena savo galva ir nieko nekaulyja iš valdžios. Leftistų įtūžį sužadina krikščionių tikėjimas, tradicijos laikymasis, pagarba praeičiai ir dabarties akimirksnio vertinimas, atsargumas viliokliškų, o ypač utopinių pažadų atžvilgiu. Kaip ir darbščios rankos, užimtos darbu, o ne ištiestos išmaldai. Leftistai daro viską, kad visi aliai vieno jiems susierzinimą keliantieji žūtų. Jie nuolatos išsigalvoja bei vaizduoja tarpusavio kovas: „kilniųjų laukinių“ prieš „kolonizatorius“, Rytų kovą prieš Vakarų ar „nuskurdintų Pietų“ prieš „gerbūvio Šiaurę“, miesto prieš kaimą ir taip toliau. Menamos „kovos“ fronto linijos braižomos visur ir bet kaip.

Kuo daugiau nesantaikos pavyksta pasėti, tuo geriau, nes tik taip lengviau užgrobti valdžią ir ją išlaikyti. Šiose kovose leftistai nesiskaito su priemonėmis ir ginklais. Individas yra toks daiktas, kurį reikia naikinti. Tas, kuris nepritaria, bus pašalintas – kraujas yra geriausia pačios gamtos duota trąša. Kruvinos žmonių aukos yra gražus simbolis, gera pamoka ir kartu šventė.

Visa, kas mėginama įbrukti (tame tarpe ir pas mus, Lietuvoje), kaip „naujoji norma“, iš tiesų yra pačių kai kurių, keičiančių nebent tuos pačius nuzulintus lozungus, daugybę dešimtmečių paeiliui prievarta kišamos senienos. Bolševizmo dvasna gyva, totalitarizmas grąžinamas septinmyliais žingsniais.

<http://valstietis.lt/naujienos/svetur/zanro-klasika/>

Linus V. Medelis: Skaudės, bet privalome eiti



*Jūs nešat ryškų šleifą
Šios valstybės-kekšės,
O siela jos voliojasi purve.
H. D. Toro*

Taip norėtusi, kad šios grubios Henrio Deivido Toro (Thoreau) eilės būtų per ankstyvos sistemai, vadinančiai save Lietuvos respublika.

Apie mūsų valstybės santykinę okupaciją rašiau prieš aštuonerius su puse metų („Karas prasideda. Okupantai, lauk!“). **Okupacijos požymių atsirado gal net daugiau. Todėl šiek tiek dabarties pagyvintą straipsnį siūlau tiems, kas subrendo aštuoneriais metais.** Tiems, kurie išdrįs protestuoti, priešintis naujų „sistemos virusų“ bangai. Tai nėra paprasta. Savo piliečiams svetimos valstybės tokius trypia Minske, Berlyne, Paryžiuje... O Vilniuje? Pradėkim nuo Indijos.

PILIETINIS NEPAKLUSNUMAS.

Taikiai eisenai kelią pastoja sustiprintas policijos būrys. Iš eisenos atsiskiria pirma demonstrantų eilė ir lėtai, bet tvirtai artinasi prie jų. Vikriai darbuodamiesi lazdomis, policininkai tiesiog nukerta visą žmonių liniją ant žemės. Iki vieno.

Iš eisenos atsiskiria antra linija, paskui trečia, paskui ketvirta... Atrodo, tai niekada nesibaigs. Vyrų ir moterų išdidžiai tylėdami eina į policininkų sieną, nemandydami priešintis. Jus pasitinkančios medinės lazdos apkaustytos geležimi ir skirtos mušti žmones. Ir užmušti. Pakirsti lazdų smūgių jie susmunka, griūna į šalis tarytum kruvini kėgliai, ir juos vėl pakeičia kiti. Žmonės sąmoningai ėjo į mirtį.

Neišsigąskite, tai ne Lietuva. Tai pasakojimas apie 1930 metų kolonijinę Indiją, mažas pilietinio nepaklusnumo epizodas ilgoje šalies kovoje už nepriklausomybę.

Dėl daugelio kultūrinių skirtumų toks pasipriešinimo būdas (satjagraha), matyt, neįmanomas europietišrame pasaulyje. Čia prigijo pilietinio nepaklusnumo sąvoka. Ją galima apibrėžti kaip sąmoningą moralei, žmogaus teisėms prieštaraujančių įstatymų, apskritai teisės aktų, taisyklių, oficialių norodimų ignoravimą, nepripažinimą, neigimą.

Be provokacijų ir smurto iš „nepaklusniųjų“ pusės. Šitaip prisišaukiama bausmės – suėmimo, įkalinimo, o gal ir smurto. Būtina tokio nepaklusnumo sąlyga – mandagumas ir draugiškumas teisėtvarkos sargams.

Vieną didžiausių ir nepamirštų pilietinio nepaklusnumo pavyzdžių kažkada matėme Garliavoje. 250 policijos vyrų „imdami“ mergaitę, esant reikalui, būtų panaudoję ir elektros priemones, ir dujas, ir gumines kulkas, ir šunis. Šito išvengta, kadangi pasipriešinimo iš esmės nebuvo. **Baudžiamoji atsakomybė tebegresia, berods, tik vienai gana gležnai moteriškei, užpuolusiai ir apdaužusiai (tokie gandai) ginkluotą ir šarvuotą policininką.** Sistema ieškojo ir kūrė įkalčius, ne vienam gadino gyvenimą ir baudė psichologine agresija.

Stebina, kad tarp viso pulko puolančių vyrų neatsirado

nė vieno, kuris būtų išdrįsęs prieštarauti, nedalyvauti šioje gėdingoje ir garbingą Lietuvos policininko vardą suteršusioje istorijoje. Labai pavojinga mums visiems, jei šis atvejis būtų simptomiškas visai vidaus reikalų struktūrai. Juk neįtikėtina, kad visas būrys būtų pasidavęs tik pigiai didžiosios žiniasklaidos propagandai, **Garliavoje budėjusius žmones vadinusios padugnėmis, patvoriniais, neleidžiantiems vykdyti teismo (tikrai?) sprendimo. Ministrai keitėsi, nė vienas neišdrįso net paklausti, kam tai naudinga. Neišdrįso, nes jų, susirišusių melo ir prievartos virve, pernelyg daug.**

O kuo gi čia dėta Indija? Okupantų retorika per 80 metų nedaug pasikeitė – lordas Irvinas (Irwin), faktiškas šalies valdovas, Indijos įstatymų leidybos asamblėjoje (buvo tokia britų kolonizuotoje šalyje, kiek primenanti mūsų Seimą) sakė: „Mano ir mano vyriausybės nuomone, tai bandymas daryti tyčinį spaudimą teisėtai valdžiai masiniais veiksmais ir tai turi būti vertinama kaip pavojingas, nekonstitucinis, ardomasis veiksmas. Masinis judėjimas, net jeigu jo įkvėpėjai planuoja jį kaip neprievartinį, yra ne kas kita, kaip jėgos vartojimas ypatinga forma, o kadangi jo atvirai skelbiamas tikslas – padaryti vyriausybės veiklą neįmanoma, pastaroji privalo arba priešintis, arba atsisakyti savo įgaliojimų“. Šiais lordo Irvino argumentais galėtų pasinaudoti Lietuvos prokurorai ir teisėjai, nagrinėdami „neteisetų“ protestuojančiųjų bylas.

Kuo čia dėta okupuotoji Indija? Todėl, kad žodis „okupacija“ girdimas vis dažniau ir garsiau. Pavyzdžiui, sakoma: tauta nemato jokio skirtumo, ar valdžia yra svetima, ar sava; Lietuva – ne suvereni valstybė, o įvairių gaujų valdomas kraštas; valdžios elgesys su žmonėmis iš esmės nesiskiria nuo svetimųjų; mus valdo padugnės, oligarchai, politekonominė mafija...

JEIGU TAIP YRA LIETUVOJE.

Šiandien kalbama apie vidinę Lietuvos okupaciją. Trumpiausias okupacijos apibrėžimas yra toks: tai kitos valstybės teritorijos užgrobimas, paprastai karine jėga, ir jos valdymas. Šita tema rašomos disertacijos, ir jos gana nuobodžios.

Žodis „okupacija“, negeras, nevertotinas, įžeidžiantis žodis. Galima išsiversti šalutiniais požymiais. Savo kryptinga veikla (arba nusikalstamu neveikimu) okupacinė valdžia ir jos statytiniai skatina veiksnus, kurių požymiai būtinės analizės lygmeniu yra:

- teisinės sistemos degradacija, kai reikiamą sprendimą galima nupirkti (nebūtinai pinigais) arba paveikti nurodymu „iš aukščiau“, o „smulkmė“ sodinama už groty;
- socialiai, politiškai ir ekonomiškai aktyviausių visuomenės narių išstūmimas iš šalies arba izoliavimas;

- alkoholizmas ir narkomanija;
- valstybės saugumo problemų ignoravimas (valdantieji bet kuriuo atveju tikisi išsaugoti įtaką);
- politinių mažaraščių ir kvailių veiklos skatinimas, sau pasilikant sprendimo teisę, paperkant juos pinigais, renkama postais, apdovanojimais;
- aukščiausių postų valstybės valdyme pardavinėjimas (atidirbama jau atsisėdus į valdininko kėdę);
- valstybinių resursų vogimas arba korupcinis išpardavimas (šiandien, pvz., miškų);
- žiniasklaidos (įskaitant ir valstybinę) degradacija ir paperkamumas, jos savikontrolės priemonių sužlugdymas;
- valstybinės kalbos ir šalies istorijos niekinimas;
- atkaklus tokių sąvokų kaip dora, sąžinė, savigarba, pasiaukojimas, kilnumas, patriotizmas stūmimas iš piliečių sąmonės...

Skaitytojui palieku pačiam sugrupuoti šiuos okupuotos valstybės požymius pagal svarbą, ir pačiam spręsti, ar terminas „okupacija“ naudotinas situacijai Lietuvoje apibrėžti.

Lietuvos Konstitucijos 3 straipsnyje skelbiama: „Niekas negali varžyti ar riboti Tautos suvereniteto, savintis visai Tautai priklausančių suverenų galių. Tauta ir kiekvienas pilietis turi teisę priešintis bet kam, kas prievarta kėsina į Lietuvos valstybės nepriklausomybę, teritorijos vientisumą, konstitucinę santvarką“ (išskirta mano).

„Okupantai“ atvirai neprievartauja, jie dabar panašūs į namų vagį, o mūsų kasdienybė dabar primena namų vagies – paties bjauriausio – ieškojimą: nepatiklumu, įtarumu užkrečiami visi, o niekšas gali būti ir artimas žmogus. **Jo veidas – kaukė. Jis meluoja, išsisukinėja, šmeižia kitus, jo kalbos skiriasi nuo darbų, jis nemėgsta viešumos ir konkrečių klausimų, nes negali pasakyti tiesos. Iš to jį galima atpažinti. Jis niekšas, bet vis dar savas.**

VEIDAI KEIČIASI, PRINCIPAI – NE.

Nepaminėtas vienas baisiausių okupacijos rodiklių: neviltis, pasireiškianti savižudybių skaičiumi. Žinoma, tai irgi gali būti (ir yra) laikoma protesto prieš tokį gyvenimą forma, kai agresija nukreipiama į save. Dažna išėitis – emigracija. Tai geriau nei savižudybė – greitas, paprastas, įprastas problemų sprendimo būdas. Bent jau tuo geriau, jog Lietuvai lieka viltis, tikintis jos sūnų ir dukrų sugrįžimo.

Kita vertus, Gandis yra rašęs ir taip: „Ne visada reikia aureole vainikuoti mirtį kartuvėse (taip anglai dažnai baudavo sukilėlius Indijoje – LVM), dažnai tokia mirtis lengvesnė už sunkų ir nuobodų darbą maliarijos puola-moje vietovėje“.

To kruopštaus, atkaklaus, pasiaukojamo darbo taip

trūksta. **Tuo tarpu okupacinė valdžia negali leisti ilgo nuoseklaus darbo valstybės labui.** Dirbant nuosekliai reikia mąstyti – o tai pavojinga stabilumui. Štai kodėl mūsų valstybėje tiek daug projektų, tiek daug „muilo“ (burbulinių) strategijų ir vizijų, partinių susitarimų ir priesaikų, bet nėra aiškaus veikimo plano. Bjaurimės dabartimi, ateitis skendi migloje, o vyriausybė, partija, tūnodama prietemoje, lyg įgudusi kortas metanti būrėja visada išburs, ko jums labiausiai reikia arba, ko jūs bijote ir nuo ko ji pažadės jus apsaugoti.

Valstybę stiprina galvojimas apie ateitį. Juk jokios tautos, net priešų, negalima palikti be vilties. Kai kiekvienas pilietis susimąstys, kokia turi būti prezidentūra, vyriausybė, seimas, teismas, kad juos būtų galima gerbti, kokia turi būti valstybė, tai jau bus žingsnis į kitokios valstybės kūrimą. Kuo greičiau atsikratysime trikdžių tam žingsniui į ateitį, tuo greičiau pajudėsime iš tos balos, kuri vadintina Lietuvos dabartimi.

O jie negalvoja. **Jiems gera kaip yra, todėl praktiškai visose šalies gyvenimo ir darbo srityse stengiamasi išlaikyti dabar esamą daugumai žmonių nepakenčiamą padėtį.**

KIEKVIENAS PADORUS ŽMOGUS YRA PAVOJINGAS

Pasak H. D. Toro, jeigu valstybė teisia neteisingai, padorūs žmonės privalo sėdėti kalėjime. Šis amerikiečių rašytojas, poetas, natūralistas, industrinės plėtros ir globalizacijos kritikas, istorikas, filosofas (taip pat žinomas dėl vengimo mokėti mokesčius) savo esė „Apie pilietinio nepaklusnumo pareigą“, sakytume, mokė piliečius nemanyti, kad valdžia iš dievo, o reikalauti tobulinti (ne panaikinti) valdžią. Neturime pamiršti, ir jiems neleiskime pamiršti, kad valdžia, vyriausybė yra tikrai mūsų pasirinktas būdas valdyti valstybę, sakė jis.

Taigi, šis žmogus įvedė pilietinio nepaklusnumo sąvoką. Levas Tolstojus į religines aukštumas iškėlė nesipriešinimo blogiui jėga idėją, o Mahatma Gandis išbandė pilietinį pasipriešinimą praktiškai.

Su tam tikromis išlygomis galima sakyti, kad Lietuvoje šiuolaikinis pilietinio nepaklusnumo etapas vangiai, bet yra prasidėjęs.

Pavienių asmenų arba nedidelių grupių pilietinis nepaklusnumas yra desperatiškas bandymas išjudinti kalną. Jeigu šito nepavyksta padaryti, toks bandymas bent jau gali patraukti ir ilgainiui patraukia daugelį kitų. Istorija pilna tokių pavyzdžių, atsiranda jų ir Lietuvoje. Šiandien tėvynės išdaviku ir nusikaltėliu galima viešai pavadinti kone kiekvieną aukštesnį teisėtvarkos pareigūną, Seimo ar vyriausybės narį, ypač atsisveikinantį su savo pareigomis. Aukščiausieji „nariai“ viešojoje erdvėje arba pašnibždomis pernelyg dažnai vertinami kaip valstybiniai vagys ir sukčiai...

Ir retai kuris pareikalaus paneigimo. Nes įžeidinėtojas teisme gali pateikti neskelbtinų faktų. Tada tenka ieškoti kokios nudvėsusios katės policininko uniforma... Jie bijo, nes baimė ir nemigo naktis yra nuolatinis jų palydovas. Jie pasmerkti, netgi patys geriausi, esantys „žuliku“ apsuptyje. Kaip šaukštas medaus deguto statinėje, nes joks žmogus dabar jau negali būti arti valdžios, nesusitęsęs gėda. Jie rausta, bet vis viena sėdi. **Jie girdi: gerbiamas Seimo nary X, gerbiamas Y, gerbiamas Z; ar jie girdi, ar jiems vaidenasi: gerbiamas Šviniau, gerbiamas Daktare, gerbiamas Mongolai... AK, TAU GĖDA ?!** Ką gi galėtų pasakyti tie, kurie netrukus bus teisiami už pilietinį nepaklusnumą? Ką jie privalėtų pasakyti savo teisėjams?

„Vienintelis, jums teisėjams ir tarėjams, atviras kelias yra toks: arba pasitraukti į atsargą, šitaip atsiribojant nuo blogio, jeigu suprantate, kad įstatymas, kurį vykdyti jūs pašaukti, yra blogis ir kad aš iš tiesų nekaltas; arba kuo griežčiau mane nubausti, jeigu tikite, kad vyriausybė ir įstatymas, kuriems jūs tarnaujate, yra naudingi šios šalies liaudžiai, ir mano veikla kenkia bendrai gerovei“ (iš Gandžio kalbos teisme 1922 metų pavasarį).

Mūsų laikais, deja, pakankamai turime popierinių „grobūnių-paukščių“ iš savo padebesių ieškančių silpnų ir pažeidžiamų. **O iš kokio Londono ar Madrido spigus balselis galėtų atsiliiepti viename ar kitame populiariesniame interneto portale straipsnio pavadinimu: „Tą dieną man buvo gėda, kad esu lietuvis (lietuvis)“, arba tiesiog „Man gėda“, arba „Velniop, tą Lietuvą“...**

Bepigu gėdytis, kai esi dengiamas „okupantų“ ar gyvenimiškų Vakarų užpečky. Pasikeisk vardą, pavardę, pasikeisk lytį ir smegenis, ir nebebus gėda. Laimei taip mano ne visi. Gal tie emigravę, save ištrėmę ar valstybės kasdienybės išvaryti lietuviai nori grįžti į Lietuvą? Gal jie nenori atsistoti, kaip seniai, labai seniai atsiduso sena rašytoja: „Sugrįžau į Lietuvą, Lietuvos neberadau“? O ji vis dar yra. Ir čia, ir dabar.

Nedūsaukim: o, kad galėčiau paveikti istorijos eigą... **Negali ar nenori? Tada slėpkis ir gyvenk tyliai. Gyvenk tyliai, tačiau kai kas lems tavo gyvenimą už tave.**

Jeigu nori spręsti pats, turi dalyvauti, turi veikti ir dirbti, net rizikuodamas savo dabartimi ir, gal būt, ateitimi. Ir ten, toli, ir čia, namuose. Ir testiprina Tave dar viena H. D. Toro išmintis:

Tik nedaugelis žmonių – didvyriai, patriotai, kankiniai, tikri reformatoriai – sąžiningai tarnauja valstybei, todėl, dažniausiai, būtinybės verčiami, priešinasi jos iškraipymams ir dėl to jie paprastai laikomi valstybės priešais.

<https://www.pozicija.org/linas-v-medelis-skaudes-bet-privalome-eiti/>

KIEKVIENAS AMŽIUS TURI SAVO TAMSĄ IR SAVO ŽIBURIUS



Paminklinės lentos pašventinimo ceremonija

Tapo įprasta, kad Lietuvoje apdovanojami ordiniais ir medaliais tariaami Lietuvos patriotai, kurių vardų sovietmečiu niekas nėra girdėjęs ar netgi tie, kurie persekiojo ir naikino Lietuvos partizanus, dalyvavo sovietinių represinių struktūrų veikloje (buvęs Utenos KGB skyriaus viršininkas Marijonas Misiukonis, Kazimiera Prunskienė ir kt.).

Šiandien įvairiais būdais mėginama ištrinti iš žmonių atminties faktą, kad pokariu, nuslopinus partizaninį judėjimą, vienintelė Lietuvos laisvei ir nepriklausomybei ištikima liko Lietuvos katalikų Bažnyčia. Jai teko patirti iki tol negirdėto masto persekiojimus. Pokariu neskaitant koplyčių, buvo uždarytos 64 bažnyčios. Maldos namai buvo verčiami nusikaltėlių kalėjimais ir prekių sandėliais. Įstatymais ir instrukcijomis kunigams buvo draudžiama lankyti parapijiečius, katechizuoti jų vaikus. Šiems reikalavimams nepaklusę kunigai būdavo nušalinami nuo pareigų arba įkalinami.

Buvo uždarytos ir Vilniaus, Vilkaviškio bei Telšių kunigų seminarijos – visoje Sovietų Sąjungoje veikė tik Kauno ir Rygos kunigų seminarijos. Nors kasmet mirdavo dešimtys kunigų, į seminariją klierikais valdžia leisdavo priimti tik po 4 ar 5 kandidatus.

Pasak vyskupo Jono Borutos, „Sunkios kunigų egzistavimo sąlygos, nedidelis leidžiamų priimti auklėtinių skaičius, įžūlus jų verbavimas KGB informatoriais, šantažas, – visa tai buvo tie laiko ženklai, kurie vertė ieškoti, kaip gali būti apginta Bažnyčios ir tikinčiųjų teisė parengti kunigystės tarnystei, Bažnyčiai ir tikėjimui ištikimus kunigus“. **Anot vyskupo, buvo rasti du būdai, kaip įveikti tokia padėtį: „pirmas – varžymų ir šantažo išvievšinimas; šiuo tikslu buvo sumanyta ir leidžiama „Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronika“. Antras būdas: slaptas kunigų rengimas – pagrindinės kunigų seminarijos sukūrimas“.**

Pagrindinė kunigų seminarija neturėjo konkrečios savo vietos ir neturėjo rektoriaus. Jo funkcijas atliko

vienuolijos provincijolas, vyskupui rekomenduodavęs parengtą klieriką šventimams. Klierikai joje studijavo savarankiškai. Seminaristai savaitgalius praleisdavo pas kunigus, kurie buvo atsakingi už jų dvasinį formavimą, arba įsidarbindavo parapijų bažnyčiose. Viena tokių vietų buvo Kabelių parapija (Varėnos raj.).

Kabelių Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bažnyčios klebonijoje slapčia buvo rengiami ir šventinami kunigai. Ši bažnyčia ir klebonija buvo pagrindinės kunigų seminarijos dalis.

Anot šio krašto tyrinėtojos Danutės Valentukevičienės, klierikai studijavo savarankiškai pagal Kauno kunigų seminarijos programą ir pagal šios seminarijos vadovėlius, vadinamus skriptus. Seminarijos dėstytojai tik konsultuodavo, paaiškindavo nesuprantamus dalykus ir egzaminuodavo. Teologijos kursą greičiausiai buvo galima baigti per 3 metus, bet kartais mokslas trukdavo ir 10 metų.

Kadangi bažnyčios tarnautojus akylai stebėjo saugumas ir milicija, seminaristai paprastai savaitgalius praleisdavo pas kunigus. Kai kurie jų atvykdavo į Kabelius.

Prieš 7 dešimtmečius Kabelių bažnyčioje dirbo Karolis Garuckas. Labai apsišvietęs kunigas. Tas pats, kuris kartu su žinomu disidentu Viktoru Petkumi ir kitais bendraminčiais 1976 metais įsteigė Lietuvos Helsinkio grupę. Prieškariu jis studijavo filosofiją Vokietijoje, jėzuitų vienuolyne prie Miuncheno, išėjo teologijos studijas Olandijos jėzuitų mokykloje. O pradėjus veikti pagrindžio kunigų seminarijai tapo šios seminarijos dėstytoju.

Kabelių klebonija žymi dar ir tuo, kad prieš 7 dešimtmečius čia gyveno būsimasis Vilniaus vyskupas Julijonas Steponavičius. Kai jo artimas bičiulis kunigas Karolis Garuckas dėstė pagrindžio kunigų seminarijoje, vyskupas tremtinys J. Steponavičius teikdavo kunigygtės šventinimus šios seminarijos klierikams.

Kabeliuose gyveno ir Karolio Garucko mokinys kunigas Jonas Lauriūnas. Šis kunigas iš prancūzų, vokiečių, anglų ir lenkų kalbų į lietuvių kalbą išvertė daugybę religinių, teologinių veikalų ir buvo žinomas kaip geriausias pamokslininkas. Jis taip pat buvo pagrindžio kunigų seminarijos dėstytojas.

Pas kunigą J.Lauriūną lankydavosi fizikas Jonas Boruta, kuris vėliau tapo kunigu ir vyskupu. Čia lankydavosi kunigas Vytautas Merkys, kunigas jėzuitas, filologijos daktaras Kazimieras Ambrasas, taip pat kunigas, Kauno arkivyskupas Lionginas Virbalas. Kabeliuose zakristijonavo kunigas Aušvydas Belickas.

Taigi prieš kelis dešimtmečius Kabeliai buvo inteligentų, vienuolių ir jaunimo susibūrimo centras. Jis gyvavo apie 19 metų. Apie tokį pagrindinį klierikų rengimo kunigygtėi centrą ilgai niekas nežinojo. Tada tam buvo rimta priežastis. Tačiau ir dabar apie tai kalbama puse lūpų, rašoma nedrąsiai, lyg baiminantis savo ypatingai istoriškai ryškios ir reikšmingos praeities.

Lakričio 1 dieną Kabelių bažnyčios šventoriuje buvo surengta granitinės paminklinės lentos, skirtos pagrindžio kunigų seminarijai įamžinti, pašventinimo

ceremonija. Ją Kabelių parapijai padovanojo Lietuvos žmogaus teisių asociacija, kurios ilgamečiu garbės pirmininku buvo Kabelių bažnyčios kunigo ir pogrindinės kunigų seminarijos dėstytojo

Karloio Garucko bendražygis Lietuvos Helsinkio grupės steigėjas disidentas Viktoras Petkus.

Kalbą paminklinės lentos pašventinimo ceremonijos metu pasakė šios asociacijos pirmininkas Vytautas Budnikas.

Bažnyčios šventoriuje pastatyta granitinė atminimo lenta yra Kabelių istorijos prisikėlimo pradžia, - pažymėjo jis. Yra vilties, kad šiol vis plačiau bus skelbiama Kabelių bažnyčios ir parapijos istorija, bus plačiau rašoma apie Kabelius.



Įrašas granitinėje lentoje:

„KIEKVIENAS AMŽIUS TURI SAVO TAMSĄ IR SAVO ŽIBURIUS J. LAURIŪNAS.

SOVIETMEČIU, BAŽNYČIAI PATIRIANT SUVARŽYMUS, KABELIŲ PARAPIJA BUVO SVARBUS KATALIKŲ TIKĖJIMĄ SAUGOJĘS IR PUOSELĖJĘS CENTRAS.

1952-1958 M. ČIA KLEBONAVO TEOLOGAS, TIKINČIŪJŲ TEISIŲ GYNĖJAS IR VIENAS IŠ LIETUVOS HELSINKIO GRUPĖS STEIGĖJŲ KUN. KAROLIS GARUCKAS SJ. JO VADOVAUJAMAS KUN. JULIJONAS STEPONAVIČIUS 1956 M. ČIA ATLIKO REKOLEKCIJAS PRIEŠ IŠSVENTINIMĄ Į VYSKUPUS.

1964–1983 M. KABELIŲ KLEBONASKUN. JONAS LAURIŪNAS SJ KUNIGYSTEIRUOŠĖ PAGRINDŽIO KUNIGŲ SEMINARIJOS KLIERIKUS. TALKINANT INTELIGENTAMS IR PARAPIJIEČIAMS, JIS RINKO ŽINIAS „LIETUVOS KATALIKŲ BAŽNYČIOS KRONIKAI“, RAŠĖ, VERTĖ IR PLATINO RELIGINĘ LITERATŪRĄ, VEDĖ REKOLEKCIJAS.“

Vytautas Budnikas

<https://www.pozicija.org/kiemvienas-amzius-turi-savo-tamsa-ir-savo-ziburius/>

Išdrįskime pasakyti: menininkai bijo

Danutė ŠEPETYTĖ

Geros naujienos: Renatos ŠERELYTĖS (su Raimundu Banioniu) scenarijus vaidybiniam filmui „Purpurinis rūkas“ pripažintas geriausiu tarptautiniame Prahos nepriklausomo kino festivalyje, jis nominuotas ir „Sidabrinės gervės“ apdovanojimui. Be to, knygynus pasiekė nauja rašytojos knyga, gražiai paminėta jos amžiaus pusiaukelė. Vienu iš didesnių nusivylimų galėtų būti rinkimai, kuriuose Nacionalinis susivienijimas nesulaukė tikėto palaikymo ir nepateko į Seimą; rašytojos pavardė buvo antrajame sąrašo dešimtuke.



Rašytoja Renata Šerelytė. Eltos nuotr.

– Rašytojas Marius Ivaškevičius buvo vienintelis, kuris, išvydęs jūsų pavardę šiame sąrašo, pavadino jus savižude?

– Visų pirma, aš nepartinė. Nepriklausau jokiai partijai. Na, viešai gal tik jis vienas, bet nė kiek neabejoju, kad buvo antakių pakilnojimo ar piršto pasukiojimo prie smilkinio. Bet man visiškai nepikta: jeigu bandai eiti į politiką, natūralu tikėtis įvairių vertinimų. Esu dėkinga tiems, kurie adekvačiai įvertino mano poelgį, kaip pasirinkimą.

– Matyt, tas, kas pavadino savižude, žino, kas šiandien apsimoka ir kas – ne...

– Na, žinoma, pasirinkimas ne pragmatiškas, ne dėl to, kad kažkur pakliūtum ar būtum pastebėtas, – man svarbiausia buvo palaikyti žmones ir idėjas, kuriomis tikiu. Juk nėra prasmės dirbti, kurti ir atstovauti tokiems dalykams, kuriais netiki. Jaunystėje, žinoma, kvailysčių pasitaiko, bet suaugusio žmogaus, kuris daro tai, kuo netiki, arba vadovaujasi vien pragmatizmu, man atrodo, dar

negalima laikyti brandžiu. Žinoma, yra ir kitų veiksmų, įvairių merkantilinių interesų, gyvenimo patogumas dar daugeliui labai svarbus, ne kiekvienas galėtų susitaikyti, kad bus nežinomas, kad iš jo šaipysis, kad jis neuždirbs pakankamai gerai ir pan. Pagaliau prisimenant Bulgakovą, ką „Meistre ir Margaritoje“ prie Patriarcho tvenkinių su Berliozu ir Bezdomnu kalbasi Volandas: „pasirinkimas – nedidelis, esate plano dalis ir tiesiog turite nuspręsti, vieno ar kito plano dalis esate“. Aš negalvoju apie merkantilinius interesus, pralaimėjimus ar pakilimus, aš tiesiog jaučiuosi einanti keliu, kuriuo ir reikia eiti. Esu šio plano dalis.

– Nepriklausomybės pradžioje meno žmonės buvo stumte išstumti iš politikos, vienus iš jų kompromituojant, kitiems traukiantis patiems dėl politinės veiklos metodų. Gal dėl to ir šiandien menininkai tebėra atsargūs politikos atžvilgiu, laikosi atokiai...

– Ką tai reiškia? Gal jie bijo skleisti savo pažiūras? Bijo kovoti už savo idėjas? Gal kas nors sakys, žiūrėkite, drašulė atsirado. Bet pagaliau išdrįskime pasakyti, kad kartais menininkai yra bailiai. Man jau pabodo menininko tipas, kuriam politika – nešvarus dalykas. Sako, nesiteps rankų, tarsi pats būtų švarutis angelėlis, nepavaldus jokioms intrigoms ir pavydams bei dotacijų pagundoms. Gana prisiminti prieškarį, pvz., Smetonos laikus prieš okupaciją, kai mūsų kultūrininkai ir politikai atvirai džiaugėsi tiesiogiai Maskvos finansuojama draugija TSRS kultūrai pažinti ir aktyviai joje dalyvaavo. Mūsų dienomis panašūs procesai irgi vyksta, menininkai džiaugiasi kad ir kultūrine diplomatija Kinijos atžvilgiu bei tam tikra švietėjiška veikla, bet aš manyčiau, ir čia slypint tam tikrų pavojų. Tai va, prieškarium buvo tokia draugija ir menininkai labai džiaugėsi, kad Sovietų Sąjungoje gerbiama kultūra ir jos menininkai; kuo tai baigėsi, žinome. Menininkui reikia turėti pilietinės drąsos, jis turi būti savo šalies patriotas. Šitą žodį šiandien gal sunku ištart, nes tokių žodžių kaip „tauta“, „patriotas“, „dorybė“, „vertybės“ prasmė iškreipta, iš jos juokiamasi, ji niekinama kaip ir lietuvių kalba, taip pat ir lietuvių literatūra. Esą visa tai nesvarbu, nes yra menka, o mes juk esame globalistai, pasaulio žmonės, – trumpai sakant, esame kosmopolitai, o ne kažkokie patriotai idiotai ir t.t. Man labai įstrigo Pablo Pikaso mintis, kad menininkas yra politinė būtybė, savo kūriniais jis kovoja ir ginasi nuo priešo. Puikūs žodžiai, tikrai pasirašyčiau po jais. Negalima menininkui būti apolitiškam arba bent jau drungnam ir plaukiančiam pasroviui, arba, negražiai pasakysiu, kaip tam lapui, limpančiam tai prie vieno, tai prie kito užpakalio. Ir jeigu jis tikrai savo kūriniais kovoja ir ginasi nuo priešo, jis turi būti savo valstybės pilietis, jam turi skaudėti širdį dėl to, kas vyksta jo valstybėje. Pagaliau politika yra tokia pat gyvenimo sritis kaip ir bet

kuri kita. Ir jeigu į ją nesigilinam, neanalizuojam, nežiūrim blaiviai ir kantriai, be pykčio, išankstinių nuostatų, kurių esti labai daug, mes, menininkai, daug ko netenkam.

– Ne tik menininkai, bet, matyt, ir skaitytojai, klausytojai, žiūrovai, kuriems menas padeda prisitaikyti prie pasaulio ir kuriems menininkų žodis yra gana svarbus?

– Aš skeptiškai žiūriu į šitą teoriją, – menininkas yra toks pat mokesčių mokėtojas ir toks pat pilietis kaip ir bet kuris kitas valstybės žmogus. Menininkas nėra šventenybė. Suprantu, toks suvokimas ateina iš senų laikų, bet ši ideologinė kliše man visiškai svetima. Aš nemanau, kad menininkas būtų kažkuo ypatingesnis, nes kitąsyk koks nors paprastas žmogus yra daug doresnis ir daug sveikesnės nuovokos, negu tūlas menininkas. Menininkas kažkuo, žinoma, yra nepaprastas, bet jis nėra aukštesnis už kitus.

– Nesakau „aukštesnis“, bet kūrėjas bent turi imunitetą bandos jausmui.

– Kiekvienas žmogus ypatingas tuo, kad jis yra kūrėjas. Ne tik menininkas yra toks. Ir kiemsargis gali būti kūrėjas, tik gal jo kūrybos raiška yra visai kita. O gražiausia bet kurios rasės, lyties, tikėjimo žmogaus savybė yra kūrybiškumas, kurio reikšmė šiandien, deja, irgi iškreipta, – sakyčiau, gebėjimas kurti – ne mėgdžioti, ne eiti iš paskos, ne prisitaikyti, o kurti kažką savito ir gražaus. O dėl bandos jausmo... hm... ar tikrai menininkas turi jam imunitetą? Abejočiau...

– Nematote, kad didelė Tautos dalis jau yra paplautomis smegenimis?

– Kartais net plauti tų smegenų nereikia – užtenka kokių nors poros sąmokslų teorijų ir bematant plečiasi jų platintojų bendrija, nes kai kuriems žmonėms užtenka jiems pakištų nuostatų. Žinoma, kritinis mąstymas yra žmogaus bėda, bet kritinį mąstymą turi ugdytis pats. Šiuo atžvilgiu nesame unikumai, – kritiškai mąstančių pasaulyje nėra daug.

– Nauja jūsų knyga „Pro rūdijančią naktį“ pasakoja apie sudėtingiausią Lietuvos laikotarpį ne tik žmogiško pasirinkimo, bet ir išgyvenimo prasme, tarsi patvirtindama, jog būtent kritinėmis aplinkybėmis ir gimsta didžios asmenybės...

– Čia dar egzistencialistų idėja, kad tik žiauriomis karo, bado, maro, suirutės sąlygomis, kai reikia pasirinkti „arba, arba“, ne tik apnuoginamas žmogiškumas, bet ir atsiskleidžia žmogaus branda, žmogaus didybė ar menkumas. O kai gyvenimas palyginti ramus, kaip šią dieną, taigi pasižiūrėkit, kaip jaunimėlis klykia šėlsta, ne-

galėdamas pakliūti į barus dėl karantino suvaržytos teisės prisigerti ir panašiai. Nesmerkiu jų, galbūt, ir aš būdama jauna taip pat elgčiausi. Nes jaunas neretai mano turįs netgi savinaikos laisvę, t.y. laisvę su savimi daryti, ką tik nori. Iš tiesų tik rūšiomis sąlygomis atsiskleidžia ir tikroji žmogaus prigimtis, ir jo idėjos, ir jo pasirinkimo galia. Iš tiesų labai stiprių asmenybių pertekliaus niekada nebūna, bet užtat jos yra nepaprastos kaip ir mano romano herojus partizanas Antanas Kraujelis-Siaubūnas. Jos yra įkvepiančios asmenybės, duodančios pavyzdį kaip gyventi, kad iš tiesų būtum žmogus, o ne šiukšlė, plaukianti pasroviui.

– Ar įmanu šioki toki nusivylimą rinkimų rezultatais palyginti su rašytojiškos patirties epizodu? Gal su užsigulėjusia knyga, nelaukta nepalankia recenzija?..

– Žinoma, kad nusivylimų esama. Nusivylimas, kaip sakoma, visuomet tyko už kampo. Jis lydi kiekvieną knygą ar dėl to, kad norėjai kažką daugiau pasakyti, bet nepasakei, ar dėl to, kad jeigu ji perkama, kritikai jos nepastebi, o jeigu kritikai pastebi, skaitytojas neperka... Gyvenimas juk yra kaip švytuoklė: į vieną pusę – nusivylimas, į kitą pusę – džiaugsmas. Taip ir švytuoji, negalėdamas visą laiką išsilaikyti ant bangos arba visą laiką būti vien dugne. Gyvenime viskam reikalinga pusiausvyra; taip ir yra.

– Nejauciame kartėlio dėl nesėkmingų rinkimų?

– Kartais žmonės įdeda nepaprastai daug darbo, nuširdumo, bet jiems pritrūksta elementarių dalykų: reklamos, ryšių, pinigų, kuo disponuoja didelės partijos. Kita vertus, aš nelaikyčiau to pralaimėjimu: 2,14 proc. rinkėjų balsų – ar tai yra mažai? Tai nėra mažai tokiai jaunai jėgai. Kita vertus, pralaimėjimai yra toks etapas, po kurio pakeli galvą ir vėl eini į mūšį. Man neblėsta viltis, kad jeigu yra prasmingos idėjos bei jas ginantys nuoširdūs žmonės, jų idealai negali likti nepastebėti, vis tiek kažkas iš to turėtų išeiti.

– Jeigu tiesa, kad valdžią išsirenkam tokią, kokios esame verti, kad ji yra mūsų atspindys, tai koki Lietuvos veidą matytume išrinkto Seimo veidrodyje?

– Turbūt pakankamai objektyvų, turint omenyje, kad pusė Lietuvos nebalsavo išvis. Ta inertiška masė man yra labai įdomi. Galvoju, kas tuos žmones gali sujudinti, kas gali juos patraukti nuo televizoriaus ir atvesti prie balsavimo urnų. Savotiškai juos ir suprantu, nes juos kaus to didelis nusivylimas ir, manau, pagrįstas nusivylimas. Kad ir kiek kalbėtume apie tai, jog žmogus yra savo laimės kalvis, kad jis turi rodyti iniciatyvą, dirbti, nepasiduoti (tai irgi yra tiesa), bet ir valdžia turi žmogui jeigu ne padėti, tai bent netrukdyti eiti tuo keliu. O aš dabar, pavyzdžiui, kartais matau, kad valdžios institucijos, ku-

rios daugiau turėtų padėti ir jei ne fiziškai, instituciškai, tai bent morališkai, tampa ne tik kliuviniu žmogui siekiant savo tikslų, bet ir didina nepasitikėjimą ar nusivylimą mūsų valstybe. Reikia, atrodo, nedaug: kad tavęs nesmaugtų mokesčiai, kad tau nenurodinėtų, kaip turi gyventi, kad pagaliau jaustumėis savo valstybės šeimininku, kaip tie amerikiečiai, kurie himną gieda prispaudę delną prie krūtinės. Gal kam nors ir juokinga, man, žinokit, ne. Man labai norėtųsi, kad ir Lietuvoj taip būtų, kad rastųsi žmoniškesnis institucijų požiūris tiek į smulkiojo, tiek į vidutinio verslo žmones, tiek į visus kitus piliečius. Aš neturiu galvoje pašalpiųjų ar piktybiškų bedarbių, kuriems dirbti neapsimoka, nes užtenka pašalpos, – ta pusė irgi ne ką geresnė. Mes tikrai neturime sekti kai kurių beveik socialistinių Europos valstybių, garsėjančių tiek didžiule valdininkų bei pašalpiųjų armija, tiek išpampusia projektų kultūra, pavyzdžiui. Mes turime eiti tuo keliu, kuris mus stiprina. Palaikydami žmones, kurie nenori gyventi iš pašalpų, – žmones, kurie nori dirbti ir kurti.

https://www.respublika.lt/lt/naujienos/kultura/interviu/is-driskime_pasakyti_menininkai_bijo/

Steigimai Nacionalinio susivienijimo komitetai

Lapkričio pabaigoje NS valdybai pateiktas siūlymas steigti komitetus pagal Seime egzistuojančių komitetų sritis. Siūlomi komitetai ir koordinatoriai:

- Aplinkos apsaugos komitetas*
- Audito komitetas*
- Biudžeto ir finansų komitetas*
- Ekonomikos komitetas*
- Kaimo reikalų komitetas*
- Kultūros komitetas*
- Nacionalinio saugumo ir gynybos komitetas*
- Socialinių reikalų ir darbo komitetas*
- Sveikatos reikalų komitetas*
- Švietimo ir mokslo komitetas*
- Teisės ir teisėtvarkos komitetas*
- Užsienio reikalų komitetas*
- Valstybės valdymo ir savivaldybių komitetas*
- Žmogaus teisių komitetas*
- Susisiekimo komitetas*
- Energetikos komitetas*

Vytautas Radžvilas. TS-LKD nariams ir rėmėjams



**Gerbiamieji, ar Jums dar kas nors neaišku?
Ar ir toliau vaidinsite nieko nesuprantančius ir
apsimetinėsite Tėvynę mylinčiais Lietuvos patriotais
ir valstybininkais? (žemiau)**



**NACIONALINIS
SUSIVIENIJIMAS**

Redakcijos adresas: Kalvarijų g. 280-37, LT-08317 Vilnius
Platinamas elektroniniu paštu.

Perngė Nacionalinis susivienijimo komunikacijos skyrius

Laisvės pr.60, LT-05120 Vilnius.

El.paštas: info@susivienijimas.lt; vradzvilas@yahoo.uk.co; www.susivenijimas.lt